13. 5. 2014

ID: 94279

Jednočinný souběh

Skutkovou podstatou trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. (přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku) nemá být podle záměru zákonodárce zvláště postihnut určitý druh útoků proti témuž individuálnímu objektu jako u skutkové podstaty trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák. (§ 366 tr. zákoníku), tedy zájmu na potlačování zločinnosti, aby tak byla vystižena zvláštní povaha a škodlivost takových útoků pro společnost. Z těchto důvodů není ustanovení § 158 tr. zák. ustanovením speciálním k ustanovení § 166 tr. zák. a ustanovení § 329 tr. zákoníku není speciálním k ustanovení § 366 tr. zákoníku a jejich jednočinný souběh není vyloučen.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 15 Tdo 190/2014, ze dne 26.3.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve velkém senátu trestního kolegia v neveřejném zasedání o dovolání obviněných P. P., JUDr. Z. B., a J. V., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 156/2010, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněných P. P., JUDr. Z. B. a J. V. odmítají.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 51 T 156/2010, byli uznáni vinnými obviněný P. P. pod bodem 1) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník) a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 2) trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“), trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., obviněný JUDr. Z. B. pod bodem 1) návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 2) trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., obviněný M. M. pod bodem 1) pomocí k trestnému činu podplácení podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 161 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., obviněný A. F. pod bodem 1) organizátorstvím k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a zločinem podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, obviněný J. V. pod bodem 2) trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. a trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., kterých se měli dopustit tím, že

1) obvinění P. P., JUDr. Z. B., A. F. a M. M. ve vzájemné součinnosti tak, že obviněný F., po té co při řízení osobního automobilu zn. BMW X5, dne 30. 3. 2009 v podvečerních hodinách na křižovatce P. – A. v P. způsobil dopravní nehodu, při které na přechodu pro chodce srazil a těžce zranil chodkyni M. D. a z místa nehody ujel, v úmyslu za úplatu se vyhnout trestnímu postihu téhož dne v restauraci Sluneční zahrada v P., D. M., K., požádal o součinnost při realizaci svého záměru obviněného M.,

který následně dne 31. 3. 2009 zkontaktoval obviněného B., jenž po dohodě s obviněným M. uskutečněné v období od 31. 3. do 9. 4. 2009, že celá věc bude vyřízena tak, aby obviněný F. unikl trestnímu postihu za dopravní nehodu s těžkým zraněním chodkyně a následném ujetí z místa činu, a to za úplatek ve výši 250 tis. Kč, poté co byl spis týkající se této dopravní nehody vedený pod č. j. KRPA-855/PČ-2009 dne 6. 5. 2009 přidělen ke zpracování obviněnému P. tohoto kontaktoval a po vzájemné dohodě obviněný P. v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, řízení protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již původní spisový materiál obsahoval, a takto postupoval až do ledna 2010, kdy začal na věci intenzivně pracovat a dne 12. 2. 2010 provedl rekognici s obviněným F., neboť se v závěru roku 2009 dozvěděl od dozorujícího státního zástupce, že se o případ zajímá inspekce Policie České republiky; tím obviněný P. jako příslušník Policie České republiky postupoval v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a článku 2 odst. 1, 2 závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 21. 4. 2009 o plnění úkolů v trestním řízení; na základě dohody mezi obviněným B. a M. v přesně nezjištěné dny do 29. 6. 2009 předal obviněný F. obviněnému M. sám nebo prostřednictvím dosud nezjištěné osoby vystupující pod jménem L., v několika částkách sumu nejméně 145 tis. Kč a obviněný M. v přesně nezjištěné době do 1. 7. 2009 předal tuto dosud přesně nezjištěnou částku jako úplatek za vyřízení věci obviněnému B.,

2) obvinění P., V. a B. ve vzájemné součinnosti tak, že v době od 21. 5. 2009 do 21. 7. 2009 v P. obviněný P. jako k. Odboru vyšetřování dopravních nehod, Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství Policie České republiky P. na svém pracovišti v P., H., a obviněný B. jako ř. Odboru dopravních přestupků Magistrátu P. na svém pracovišti v P. za úplatek v dosud přesně nezjištěné výši, specifikované jako „pět pro každého“ vedli řízení ve věci dopravní nehody vozidla tov. zn. Iveco Daily, řízeného R. S., ke které došlo dne 21. 3. 2009 v 06:50 hod. v P., tak, aby R. S. unikl trestnímu postihu pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. tak, že obviněný P. prováděl manipulaci v jemu přiděleném spisovém materiálu č. j. KRPA-934/TČ-2009 tím způsobem, že úmyslně ze spisu č. j.: KRPA-3037/DN-2009-423-TČ postoupeného odborem služby dopravní policie Krajského ředitelství Policie České republiky hl. m. Prahy odstranil úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 21. 3. 2009 v 19:59 hod., obsahující výpověď podezřelého S., v níž bylo uvedeno, že jízdu před dopravní nehodou započal dne 21. 3. 2009 v 06:00 hod. v Ú., a to v úmyslu upravit dobu a místo započetí jízdy s cílem stanovení nižší hladiny alkoholu v krvi, přičemž se dále dohodl se svým kolegou obviněným V., aby dne 28. 5. 2009 vyslechl podezřelého R. S. a výpověď sepsal nepravdivě tak, že změní průběh jízdy podezřelého S. před dopravní nehodou, a obviněný V. jako k. Odboru vyšetřování dopravních nehod SKPV Krajského ředitelství Policie České republiky hl. m. P. na základě této dohody úmyslně ve výpovědi R. S. dobu započetí jízdy stanovil bezprostředně před dopravní nehodou a místo započetí této jízdy upravil na Ú. – P., P. P., a nikoliv ve skutečnosti Ú. n. L. – P., čímž dobu jízdy zkrátil před dopravní nehodou minimálně o 40 min., obviněný P. následně při zpracování spisového materiálu úmyslně ignoroval část znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, ač tento posudek obsahoval jednoznačný závěr, že řidiči R. S. byla vypočtena v době započetí jízdy, tedy dne 21. 3. 2009 v 06:00 hodin hladina alkoholu v krvi v rozmezí 1,08 až 1,41 g/kg a bylo tedy namístě zahájení trestního stíhání řidiče pro podezření ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., a přes tuto skutečnost svým opatřením č. j.: KRPA-934-4/TČ-2009 ze dne 30. 6. 2009 odevzdal podle § 159a odst. 1 písm. a) tr. ř. věc k projednání přestupku Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy, kde obviněný B. následně zajistil, aby v rozporu se shora uvedenými skutkovými okolnostmi bylo řízení ukončeno rozhodnutím sp. zn.: S-MHMP 564177/2009/Sta ze dne 21. 7. 2009, jímž byl R. S. uznán vinným toliko spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, přičemž obviněný P. a obviněný V. takto jednali v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a článku 2 odst. 2 Závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 21. 4. 2009 o plnění úkolů v trestním řízení, a obviněný B. v rozporu s článkem 6 odst. 2 Organizačního řádu Magistrátu hl. m. Prahy, který je přílohou usnesení Rady hl. m. Prahy č. 0252 ze dne 1. 3. 2005 a článku II. Popisu pracovní činnosti ze dne 27. 2. 2007.

Za tyto trestné činy byl obviněný P. P. odsouzen podle § 160 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. mu byl dále uložen trest zákazu výkonu povolání u Policie České republiky, městské a obecní policie a v bezpečnostních sborech České republiky na dobu pěti let. Obviněný JUDr. Z. B. byl odsouzen podle § 160 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání ve státní správě na dobu pěti let. Obviněný M. M. byl odsouzen podle § 161 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Obviněný A. F. byl odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osm a půl roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl podle § 43 odst. 2 věta druhá tr. zákoníku zrušen výrok o trestu uložený mu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 56 T 3/2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2010, sp. zn. 4 To 61/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný J. V. byl odsouzen podle § 158 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák., § 49 odst. 1, 2 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání u Policie České republiky, městské a obecní policie a v bezpečnostních sborech České republiky na dobu tří let. Podle § 226 písm. c) tr. ř. byl obviněný J. V., zproštěn obžaloby pro skutek kvalifikovaný na základě obžaloby státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze jednak jako zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a jednak jako přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obviněný.

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podali obvinění P. P., JUDr. Z. B., M. M., A. F., J. V. a JUDr. H. B. odvolání, o nichž Městský soud v Praze rozhodl, jako soud odvolací, rozsudkem ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek nalézacího soudu zrušil ohledně obviněného A. F. v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného A. F. uznal vinným návodem k přečinu zneužívání pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a zločinem podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, za což jej odsoudil podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8,5 (osmi a půl) roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 56 T 3/2010, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2010, sp. zn. 4 To 61/2010, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. byl napadený rozsudek zrušen ohledně obviněných P. P., JUDr. Z. B. a M. M. pouze ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo znovu rozhodnuto tak, že se obviněnému P. P. při nezměněném výroku o vině ukládá podle § 160 odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání u Policie České republiky, Městské a Obecní policie, jakož i v Bezpečnostních sborech České republiky na dobu 5

(pěti) roků. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výši 300.000,- Kč (třistatisíc korun českých) a podle § 54 odst. 3 tr. zák. mu byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na dobu 1 (jednoho) roku. Obviněnému JUDr. Z. B. byl při nezměněném výroku o vině uložen podle § 160 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání ve státní správě na dobu 5 (pěti) roků. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výši 300.000,- Kč (třistatisíc korun českých) a podle § 54 odst. 3 tr. zák. mu byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody na dobu 1 (jednoho) roku. Obviněnému M. M. byl při nezměněném výroku o vině uložen podle § 161 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků. Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání obviněného J. V. zamítnuto.

Proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 51 T 156/2010, podali obvinění P. P. prostřednictvím obhájce JUDr. F.V., JUDr. Z. B. prostřednictvím obhájkyně JUDr. Z.Š. a J. V. prostřednictvím obhájce JUDr. M.K. dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., obviněný J. V. rovněž z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Obviněný P. P. ve svém dovolání konkrétně namítal, že nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu, především zavinění a konkrétně jeho úmysl spáchat svým jednáním trestný čin. Soud odmítl provedení jím navrhovaných důkazů, které měly přímou souvislost s prokázáním skutkového děje, potažmo skutkového stavu věci. Soud prováděl pouze důkazy svědčící v neprospěch obviněného, kdy následně tyto důkazy měly za následek nesprávné hmotněprávní posouzení věci. Ve stručnosti obviněný odkázal na podané odvolání, kde jsou všechny pochybnosti a navržené důkazy specifikovány. V této souvislosti obviněný především poukázal na neprovedené prostorové odposlechy z jeho kanceláře a pevné telefonní linky, kdy soud provedl pouze ty odposlechy, ze kterých dovozuje v jednotlivosti, že se jedná o důkaz prokazující vinu obviněného. Zásadním důkazem je rozhovor mezi obviněným P. a R. S., který by měl být obsahem spisu, neboť by potvrzoval, nebo vyvracel obhajobu obviněného v tom, že při prověřování vycházel z informací poskytnutých mu R. S. při jeho telefonickém vytěžení, kterým doplňoval spisový materiál a prověřoval rozpory v tomto spisovém materiálu. Pokud by byl proveden navrhovaný důkaz a tento nebyl zamítnut, tak by bylo jednoznačně postaveno najisto, co při telefonním hovoru sdělil R. S. obviněnému a zda obsah tohoto sdělení odpovídá, alespoň rámcově, sdělení obviněného P. obviněnému V. Navíc by jednoznačně prokázal sdělení R. S. obviněnému P. ohledně místa započetí jízdy. Dále obecné soudy zamítly další zásadní důkaz prokazující nevinu obviněného P., a to ztotožnění telefonního čísla a výslech policisty, který volal svědkovi V. a žádal jej o zmírnění aktivit při pátrání po obviněném F. z důvodu, že tohoto mají rozpracovaného pro závažné zločiny. Soud buď z neznalosti, nebo záměrně zaměňuje zcela odlišné policejní útvary, navíc za situace, kdy ani nepostavil najisto, komu, resp. kterému útvaru patří telefonní číslo, které volalo svědkovi V. a které tento uvedl do svého úředního záznamu. Oba obecné soudy při hodnocení subjektivní stránky přečinu zcela vypustily hodnocení objektivních a faktických možností obviněného P. při pátrání po obviněném F. Soud z provedených prostorových odposlechů obviněného F. ve věznici dovozuje, že „B.“, o kterém hovoří obviněný F. je obviněný P., aniž by k tomuto měl jakýkoliv důkaz. Tento závěr soudu je jednoznačně postaven na domněnce, která nebyla nijak prokázána. Nebyla vyvrácena pochybnost v tom, zda oním „b.“ není jiný policista. Napadený rozsudek zcela postrádá skutkové a právní posouzení činnosti dozorového státního zástupce, který vykonával dozorovou činnost. Navíc tento dozorový státní zástupce svědek JUDr. F. F. byl bývalým policistou vyšetřujícím dopravní nehody, ředitelem tohoto odboru a nyní dozorovým státním zástupcem, takže tento svědek s ohledem

ke svým zkušenostem, ke znalosti poměrů a faktickým možnostem obviněného P. neshledal v postupu obviněného P. žádných pochybení.

Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu pod ad l), tedy přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je podstatné, aby obviněný P. nesplnil danou povinnost z jeho pravomoci. Samo slovo nesplnil při svém výkladu znamená, že by obviněný P. musel jednat tak, že by vůbec nepátral po obviněném F., kdy by pak nesplnil povinnost spočívající v tom, že je povinen pátrat po známém možném pachateli trestného činu. Nicméně ze skutkového popisu jednání obviněného P. je dáno, že jeho jednání spočívá v tom, že „úmyslně protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele“. Obviněný P. svou povinnost splnil, zjistil, že obviněný F. je ve vazbě. Znakem skutkové podstaty není průběžné neplnění povinnosti, které je ojedinělým jevem, kdy nakonec pachatel svoji povinnost splní. Skutková podstata tohoto trestného činu by byla naplněna, pokud by obviněný P. neučinil žádné úkony směřující k pátrání po osobě obviněného F. Bylo ale prokázáno, že on tyto úkony činil, neporušoval svoji povinnost, ale mezi jednotlivými úkony, a to i s ohledem na zjištěné skutečnosti byla určitá časová prodleva a požadavek celorepublikového útvaru na „nevyplašení“ obviněného F., aby nebyly zmařeny důkazy o závažném zločinu.

K jednání kvalifikovaném jako přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku obviněný P. uvedl, že podle jeho názoru nebyla naplněna subjektivní stránka ani tohoto přečinu, stejně tak jako jeho všechny znaky. I tento přečin má ve znaku úmysl aktivně pomáhat jinému, aby unikl trestnímu stíhání. U obviněného P. nebylo v žádném případě prokázáno, že by pomáhal obviněnému F. uniknout trestnímu stíhání. Je zde nutno posoudit, zda případná liknavost, pokud by se dalo v případě obviněného P. o liknavosti jednat, je tím znakem trestného činu, který je možno podřadit pod „pomáhat“ nebo „nesplnit“. Soud při hodnocení důkazu a za absence neprovedených důkazů posoudil celou věc ve velice úzkém prostoru, kdy podle názoru obviněného P. je nutno celou věc naopak posoudit v širokém kontextu všech objektivních okolností případu jako např. faktické možnosti obviněného při pátrání po pobytu, jeho zatíženosti při zpracování dalších spisů, čerpání řádné dovolené nejen obviněným, ale i zainteresovaných osob (vedoucích pracovníků kriminální policie, dozorového státního zástupce).

Dovolatel dále namítal, že byl povolen odposlech nejen telefonů, ale i prostorový odposlech. Autentičnost hovorů je zachycena na audionahrávkách, kdy z těchto audionahrávek provedl policejní orgán Inspekce Policie České republiky pouze tzv. strukturovaný přepis odposlechu, do kterého vkládal i své postřehy, názory a domněnky. Dovolatel požadoval, aby byly přehrány autentické audiozáznamy a bylo postaveno najisto, jaký byl skutečný obsah rozhovorů zaznamenaných na audiozáznamu. Stejně tak požadoval, aby byly přehrány i související rozhovory. Podle názoru obviněného P. je v rozporu se zákonem použití strukturovaného přepisu odposlechu jako zásadního důkazu o vině v případě, že je k dispozici autentický audiozáznam hovorů. Nikdy není proveden celý přepis hovoru, tak aby bylo možno posoudit komplexně smysl rozhovorů konkrétních osob, jejich povahu, cíl a záměr, ale jsou vybrány jen ty části hovorů tak, aby podpořily podezření.

V dalším obviněný P. namítal, že při skutkovém a právním posouzení jeho jednání pod bodem ad 2) výroku rozsudku soud zcela opomíjí výpověď R. S., kdy jím uvedené skutečnosti, jejichž věrohodnost nebyla soudy zpochybněna, jsou v příkrém rozporu se závěry soudu. Kromě toho na jedné straně je právní názor správního orgánu projednávajícího přestupek, dozorového státního zástupce a obviněného P., že se jedná o přestupek, na straně druhé je právní názor orgánů činných v trestním řízení prošetřujících jednání obviněného P., kteří jsou názoru, že se jedná v jednání svědka R. S. o trestný čin, nicméně doposud tyto orgány neučinily nic k tomu, aby jmenovaný neunikl spravedlivému potrestání, i když k tomu zákonné možnosti mají.

V neposlední řadě dovolatel namítá, že vedle podmíněného trestu odnětí svobody mu byl uložen také

trest zákazu činnosti a peněžitý trest ve výši 300 000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho roku. Avšak podle dovolatele uložení tohoto trestu bylo v rozporu s § 37 a násl., ale i v rozporu s § 67 a násl., obojí tr. zákoníku, kdy soud při ukládání peněžitého trestu své rozhodnutí odůvodnil pouze tím, že důvody obviněného P. byly v případě ad 2) výroku rozsudku zištné. Soud neučinil skutkové a právní závěry k poměrům obviněného P., především pak majetkovým, neposuzoval, zda jeho situace mu umožňuje uložený peněžitý trest zaplatit, zda uložením tohoto trestu nebude ponížena jeho lidská důstojnost v tom, že jako osoba bez pracovního poměru nebude moci tento trest vykonat. V dalším uložený trest je ukládán ke skutku pod bodem 2) výroku rozsudku, kdy podle závěru soudů měl obviněný P. mít přislíbeno 5 000,- Kč, aniž by soud věrohodným způsobem vysvětlil, jak ze sdělení 5 pro každého dovodil pravě 5 000,- Kč.

Obviněný P. P. na závěr svého mimořádného opravného prostředku navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011 podle § 265k tr. ř. zrušil a podle § 2651 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, současně požádal, aby věc byla projednána v neveřejném zasedání.

Obviněný JUDr. Z. B. ve svém mimořádném opravném prostředku, pokud jde o návod k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, namítal, že popis skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu ani skutková zjištění nalézacího soudu, vyplývající z odůvodnění rozsudku, ani doplněná skutková zjištění rozvedená v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, neposkytují žádné zjištění v tom směru, že by úmyslně vzbudil v obviněném P. rozhodnutí spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, tedy že by ho vůbec k jakémukoli jednání naváděl. Slovní spojení „po vzájemné dohodě“ nevyjadřuje iniciativu z dovolatelovy strany ve vztahu k budoucímu jednání obviněného P. a neposkytuje žádné zjištění v tom směru, že tato údajná dohoda byla uzavřena z jeho popudu.

K přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku namítal, že popis skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu ani skutková zjištění soudu vyplývající z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, která převzal též odvolací soud, neposkytují žádné zjištění v tom směru, jakým konkrétním způsobem měl pomáhat obviněnému F., aby tento unikl trestnímu stíhání. Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu nevyplývá skutkové zjištění, že by znal obviněného F., ani že by v době, kdy zkontaktoval obviněného P. věděl, o co se ve věci dopravní nehody jedná, kdo měl být řidičem vozidla a tedy možným pachatelem trestného činu. Zcela pak absentuje popis konkrétního jeho jednání, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přečinu nadržování. Ze slovního spojení „poté, co byl spis předmětné dopravní nehody přidělen ke zpracování obž. P. tohoto kontaktoval a po vzájemné dohodě obž. P. v úmyslu zajistit“ nelze dovozovat jeho úmysl napomáhat tomu, aby obviněný F. unikl trestnímu stíhání. Skutečnost, že obviněného P. kontaktoval, nevypovídá nic o jeho úmyslu napomáhat obviněnému F., aby unikl trestnímu stíhání.

K přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku uvedl, že z popisu skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu a z právní věty rozsudku vyplývá, že ze dvou možných alternativ skutkové podstaty tohoto přečinu vycházel soud z toho, že přijal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby. Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu vyplývá, že soud nemá jasno v tom, komu byla vlastně údajná částka ve výši 250 000,- Kč jako úplatek za vyřízení věci dopravní nehody určena, ani komu, resp. pro koho byla obviněným F. prostřednictvím obviněného M. údajně poskytnuta. Tomu pak nasvědčuje i nesprávná právní kvalifikace skutku ve vztahu k obviněnému P., neboť pokud soud dospěl ke skutkovému závěru, že finanční částka musela jít právě za obviněným P., neprojevilo se to odpovídající právní kvalifikací skutku ve vztahu k jeho osobě. O přesvědčení nalézacího soudu, že částka poskytnutá jako údajný úplatek obviněným F. musela jít i za obviněným P., vypovídá i právní kvalifikace skutku ve vztahu k obviněnému F., neboť ve vztahu k němu nalézací soud učinil skutkové zjištění, že …pro jiného v

souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě a skutek právně kvalifikoval jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, což je v rozporu s právní kvalifikací skutku ve vztahu k dovolateli, neboť poskytnutí úplatku jeho osobě nemělo souvislost s obstaráváním věcí obecného zájmu jeho osobou, navíc nemohl být v tomto případě v postavení úřední osoby. Z odůvodnění rozsudku je tak patrno, že nalézací soud nebyl schopen přesvědčivě popsat a zdůvodnit, jaká byla dovolatelova úloha ve věci poskytnutí údajného úplatku za kladné vyřízení dopravní nehody, tj. zda měl úplatek přijmout pro sebe, nebo pro jinou osobu (v takovém případě by vystupoval pouze jako „prostředník“) a tyto nejasnosti se nalézací soud snažil zakryt neurčitými a nejednoznačnými formulacemi skutkové věty rozsudku.

Rovněž pokud jde o skutek uvedený pod bodem 2) výroku rozsudku, dovolatel má také za to, že popis skutku vyjádřený ve skutkové větě výroku rozsudku nalézacího soudu, případně rozvedený v jeho odůvodnění a v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, neodpovídá formálním znakům použitých skutkových podstat. Pokud se potom konkrétně jedná o trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. l písm. a) tr. zák., ani soud nalézací, ani soud odvolací se nezabýval skutečností, zda v případě, že měl spáchat trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele, takovou pravomocí, kterou měl zneužít, vůbec disponoval. Ani nalézací ani odvolací soud neodůvodnil, v jakém jeho konkrétním jednání spatřuje výkon pravomoci veřejného činitele v rozporu se zákonem ani jaký konkrétní zákon nebo jinou právní normu měl porušit nebo obejít.

K trestnému činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. dovolatel uvedl, že v jeho případě shledaly soudy obou stupňů za naplněnou tu alternativu skutkové podstaty trestného činu, že si dal úplatek slíbit, přičemž však skutková věta rozsudku nalézacího soudu neobsahuje natolik konkrétní skutková zjištění, aby bylo zřejmé, pro kterou ze dvou možných alternativ skutkové podstaty trestného činu přijímání úplatku se nalézací soud rozhodl, zda pro přijetí úplatku nebo pro slib úplatku – viz soudem zvolená formulace „za úplatek“. Dále namítal, že je nesprávné užití kvalifikované skutkové podstaty uvedené v odst. 3 písm. b), neboť nalézací soud se omezil pouze na konstatování, že jako vedoucí Odboru dopravních přestupků nepochybně byl veřejným činitelem, aniž by zjišťoval, zda v souvislosti s jednáním, k němuž se úplatek vztahuje, měl odpovídající pravomoc. Z čl. 6 Organizačního řádu Magistrátu hl. m. Prahy a z popisu pracovní činnosti dovolatele ze dne 27. 2. 2007 vyplývá, že i ředitel odboru Magistrátu hl. m. Prahy jako veřejný činitel v postavení vedoucího pracovníka při zajišťování výkonu státní správy plní koncepční a systémové úkoly vyplývající z jeho postavení vedoucího pracovníka, a to jak ve vztahu k nadřízeným orgánům, tak ve vztahu k nadřízeným i podřízeným zaměstnancům. Z těchto listin naopak nevyplývá, že by do pravomoci ředitele odboru Magistrátu hl. m. Prahy spadalo vyřizování věcí a provádění úkonů ve správním řízení o přestupcích a jiných správních deliktech, přidělování konkrétních správních věcí (spisů) jednotlivým referentům odboru, schvalování návrhů na vyřízení věci a v souvislosti s tím vyhotovovaných dokumentů jednotlivým referentům odboru nebo podepisování dokumentů vyhotovovaných v souvislosti s vyřizováním věcí a prováděním úkonů ve správním řízení jednotlivými referenty. Přitom právě těmito pravomocemi musí v konkrétní věci pachatel trestného činu přijímání úplatku v postavení veřejného činitele disponovat. Jako ředitel odboru žádný přímý vliv na způsob vyřizování spisů ve správním řízení neměl a nemohl ani ovlivnit přidělování spisů jednotlivým referentům, neboť tyto byly přidělovány automaticky prostřednictvím elektronického systému SSL. O tom svědčí zejména popis jeho pracovní činnosti ze dne 27. 2. 2007 a nařízení ředitele odboru ze dne 18. 5. 2009, účinné ke dni 1. 6. 2009. Soud tak automaticky předpokládal jeho pravomoc tzv. „z titulu jeho funkce“.

S odkazem na shora uvedenou argumentaci pak rovněž namítal, že nejsou splněny předpoklady pro jednočinný souběh trestných činů přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 tr. zák. s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák., a dále, že nebyla splněna materiální podmínka zakotvená v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. pro použití kvalifikované skutkové

podstaty u trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák.

K trestnému činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. dovolatel uvedl, že kromě toho, že nebylo prokázáno, že by se do způsobu vyřízení věci na Odboru přestupků Magistrátu hl. m. Prahy jakýmkoli způsobem angažoval v úmyslu pomoci pachateli S. uniknout trestnímu stíhání, v popisu skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu nebylo ani konkretizováno jakým jednáním měl zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu nadržování naplnit, a to přesto, že soud je povinen uvést způsob provedení činu, tedy skutkově jej popsat. Slovní vyjádření použité ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu… „následně zajistil“ případně … „vedl řízení“… nevyjadřuje konkrétní jednání směřující k úmyslné pomoci pachateli trestného činu S. a popis skutku ve skutkové větě rozsudku nenaplňuje ani subjektivní stránku tohoto trestného činu.

Kromě toho dovolatel nesprávné právní posouzení skutku uvedeného pod bodem 2) rozsudku spatřuje i v tom, že ačkoli je právní teorií jednočinný souběh trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák. připouštěn, nelze přehlédnout, že v konkrétním případě se z jeho strany podle skutkových zjištění nalézacího soudu jedná o stejně motivované jednání směřující ke stejnému cíli a o stejný způsob jeho provedení. Trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. je ve vztahu k trestnému činu nadržování ve vztahu speciality, neboť zatímco trestného činu nadržování se může dopustit jakýkoli pachatel, skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele může naplnit pouze tzv. speciální pachatel, který má postavení veřejného činitele. V konkrétním případě proto nelze v jednočinném souběhu užít obě právní kvalifikace, neboť použití jedné z nich vylučuje použití druhé pro poměr speciality.

V rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dále dovolatel namítal, že skutková zjištění nalézacího soudu jsou v extrémním rozporu s právními závěry nalézacího soudu, které byly posléze převzaty i soudem odvolacím. Skutková zjištění nalézacího soudu popsaná ve skutkové větě výroku o vině ve vztahu k dovolatelově osobě nemají oporu v provedených důkazech, a to dokonce ani v důkazech odposlechy, které tvoří těžiště odsuzující argumentace soudu ve vztahu k jeho osobě a fakticky jako důkaz jediný, jej mají z trestné činnosti usvědčovat. S obhajobou dovolatele ani s provedenými důkazy se soud přesvědčivě nevypořádal a úvaha soudu vztahující se k důkaznímu řízení není založena na racionální argumentaci. Dovolatel následně předestřel obsáhlé vlastní hodnocení ve věci provedených důkazů, a to zejména výslechů svědků a telefonních odposlechů.

Obviněný JUDr. Z. B. závěrem svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud podle ustanovení § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, ohledně jeho osoby ve výroku II. rozsudku o vině i trestu a podle ustanovení § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Závěrem uvedl, že souhlasí s tím, aby dovolání bylo projednáno v neveřejném zasedání bez jeho účasti.

Obviněný J. V. ve svém dovolání argumentoval tím, že není zřejmé, jak soudy dovodily součinnost mezi obviněnými V. a B. Co se týče součinnosti s obviněným P., pak oba, tj. V. i P. byli dlouholetí kolegové, ne-li přátelé. Jejich, podle rozsudku již sama o sobě kriminální součinnost, ve skutečnosti spočívá v tom, že si jako spolupracovníci – stejně jako i na jiných pracovištích, kde ještě existuje kolegialita – povídají o své práci, v našem případě o svých kauzách. Z provedeného důkazu, dnes jednoho z nejoblíbenějších, tedy policejního odposlechu, pak vyplývá zcela zřetelně, že obviněný P. žádá obviněného V., aby podezřelého S. buď vyslechl a v tom případě zjistil počátek jeho jízdy nebo jej předvolal na jiný termín. Tedy žádná vzájemná zločinná součinnost, ale prosba o běžnou kolegiální službu. Že provedení výslechu za sebe nebo jeho odložení na jiný termín, kdy jej bude moci provést sám, nechal obviněný P. na obviněném V. podle jeho vytížení, pominul soud při hodnocení důkazů bez povšimnutí. Pochopitelně, protože se to nehodí do konstrukce vzájemné součinnosti tří pachatelů trestných činů. Odvolací soud se odvoláním obviněného V., tedy mírou jeho zavinění a

posouzením, zda se vůbec jedná o odsouzené dva trestné činy, zcela zjevně a v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. již nezabýval vůbec. Jestliže soudy měly ze zjištěných okolností za prokázáno, že se jedná o dva trestné činy a za spravedlivý měly takový trest, který odsouzeného pro jediné pochybení za 30 let služby existenčně zcela zlikvidoval, z hlediska uplatnění hmotného práva, se mýlily. Důvodem podávaného dovolání je tedy přesvědčení, že tu oba soudy nesprávně posoudily projednávaný skutek. Aby pochybení dovolatele, ať už by bylo vědomé nebo nevědomé, mohlo být posouzeno jako trestný čin (dokonce jako dva trestné činy v jednočinném souběhu) nebo jinak, muselo vykazovat převažující znaky některého z ustanovení § 3 odst. 1 až 4 věcně příslušného tr. zák. v případě dovolatele je opravdu významný chráněný zájem, tedy ochrana před korupcí v naší současné značně zkorumpované společnosti. To je ale vše a jeho se to netýká, protože o údajných korupčních dohodách P. a B. s projednávanými osobami nic nevěděl. Všechny další znaky společenské nebezpečnosti svědčí pouze v jeho prospěch. Způsob a okolnosti provedení činu a pohnutka tvrzeného pachatele byly dobrovolná výpomoc kolegovi v obtížné životní situaci. Výpomoc mohl obviněný V. podle výslovné telefonické domluvy obou aktérů odmítnout a vyslýchaného objednat kolegovi na jiný termín. Následkem jednání obviněného V. by nebylo nic, nebýt řady dalších kroků obviněného P. při úpravách spisu, o nichž obviněný V. nic nevěděl. Osoba pachatele, jako další a ne bezvýznamný znak celkového hodnocení, ukazuje obviněného V. jako policistu spíše vyznamenávaného a odměňovaného, bez jakýchkoliv problémů. Rozsudek ve svém výroku vytýká obviněnému V. jednání v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Obsah tohoto ustanovení, ač je součástí rozsudečného výroku, však není v rozsudku nikde ani zmíněn a není nijak odůvodněno jeho vztažení na jednání obviněného V., přestože má odůvodnit jeho kriminalizaci. Ze všech dosud uvedených argumentů vyplývá, že se dovolatel žádného trestného činu nedopustil, a to ani nedbalostního a že proto takto posouzený skutek není trestným činem, ale nejvýše kázeňským přestupkem podle § 50 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb. Je pravda, že při úvaze o trestu soud prvého stupně s pozdějším posvěcením soudu odvolacího shledal u obviněného V. nižší míru zavinění, to však vyústilo pouze do uložení trestu podle soudu zřejmě mírného, avšak pro odsouzeného likvidačního. Ze všech uvedených důvodů tedy dovolatel uzavřel, že jeho jednání postrádalo potřebné znaky trestných činů, podle nichž bylo soudy postiženo, neboť vykazovalo nanejvýš znaky kárného přestupku podle § 50 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb.

Obviněný J. V. v závěru svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, v části týkající se dovolatele J. V., a zrušil také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 51 T 156/2010, v části týkající se dovolatele J. V., podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 10, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, a podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. o dovolání rozhodl v neveřejném zasedání. Současně dovolatel sdělil, že ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s projednáním věci v neveřejném zasedání souhlasí i pro případ jiného rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Obviněný J. V. poté, co mu uplynula lhůta pro podání dovolání (srov. § 265e odst. 1 tr. ř.), zaslal Nejvyššímu soudu doplnění dovolání, v němž uvádí, že skutečnými pachateli trestné činnosti, na níž je pravomocnými rozsudky připisován podíl i dovolateli, jsou výlučně JUDr. Z. B. a P. P. Oba byli v konečné verzi odsouzeni k trestům odnětí svobody v trvání dvou roků, podmíněně odloženým na 4 roky a k trestům zákazu činnosti ve svých a obdobných profesích na pět let. Oběma byly – pravda – uloženy i peněžité tresty po 300 000,- Kč. Protože jim korupční jednání bylo prokázáno, výše tohoto trestu je nepochybně nemohla nijak existenčně ohrozit. Dovolatel byl odsouzen k samostatnému úhrnnému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu povolání u Policie České republiky, městské a obecní policie a v bezpečnostních sborech České republiky na dobu tří roků. Amnestie prezidenta republiky ze dne 2. 1. 2013 pánům JUDr. B. i P. prominula tresty odnětí svobody podmíněně odložené. Zůstaly tak pouze tresty zákazu činnosti, které se svou délkou i charakterem

nijak podstatně neliší od samostatného trestu zákazu činnosti uloženého dovolateli. Dovolatel, účastník bagatelního skutku, tak byl postaven do jedné řady s osobami skutečně zkorumpovanými. Pokud je mu známo, pánové JUDr. B. i P. díky svým kontaktům bez problémů získali zaměstnání. Dovolatel naproti tomu zaměstnání nenašel a je stále evidován u úřadu práce. I to něco říká o scestném spojování těchto tří osob do jednoho zločinného spolku, ve kterém se tak zalíbilo soudu prvého stupně a soud druhého stupně je akceptoval, když nepovažoval za důležité se tím vůbec zabývat.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž byla dovolání obviněných P. P., JUDr. Z. B. a J. V. doručena ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., uvedl, že všichni dovolatelé zčásti uplatnili námitky směřující do oblasti skutkových zjištění, která deklarovanému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídají.

Pokud se týká obviněného P., jsou z hlediska deklarovaného dovolacího důvodu irelevantní všechny námitky, ve kterých podatel vytýká neprovedení jím navrhovaných důkazů, provádí vlastní hodnocení důkazů, vytýká procesní nepoužitelnost některých důkazů atd. Pokud se týká skutku pod bodem 1) výroku o vině, lze podle názoru státního zástupce pod deklarovaný dovolací důvod podřadit pouze tu část námitek, podle které nebyl naplněn zákonný znak ustanovení § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku „nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci“. K tomu státní zástupce uvedl, že skutkové zjištění, podle kterého dovolatel „…řízení protahoval a oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již původní spisový materiál obsahoval, a takto postupoval až do ledna 2010, kdy začal na věci intenzivně pracovat…“, podle jeho názoru skutečně odpovídá spíše zákonnému znaku „vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu“ podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Úmyslné protahování řízení odpovídá tomuto zákonnému znaku, když o „nesplnění povinnosti“ by bylo možno uvažovat v případě, že by dovolatel poté, kdy mu byl spis přidělen ke zpracování, zůstal zcela nečinný. Tato otázka však prakticky nemá význam pro trestní odpovědnost dovolatele, když formy jednání alternativně uvedené v ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) a § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku jsou z hlediska této odpovědnosti pachatele zcela rovnocenné. K námitkám týkajícím se subjektivní stránky souzených trestných činů státní zástupce uvedl pouze tolik, že tato subjektivní stránka byla v tzv. skutkové větě dostatečně vyjádřena zjištěním, že obviněný P. jednal „v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen“.

Ve vztahu ke skutku pod bodem 2) výroku o vině lze pod deklarovaný dovolací důvod podřadit pouze námitku, že projednání věci jako přestupku nebrání tomu, aby mohla být posouzena jako trestný čin. K tomu především uvedl, že přečinu nadržování se dopouští ten, kdo pachateli „pomáhá v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání“, a nevyžaduje se, aby trestní stíhání pachatele bylo zcela a definitivně zmařeno. Jednání pachatele, který působí k tomu, aby za skutek vykazující znaky trestného činu, byl pachatel postižen pouze v přestupkovém řízení, takovouto pomocí nepochybně je. Navíc státní zástupce zkonstatoval, že existence pravomocného správního rozhodnutí, kterým byl pachatel postižen za správní delikt, může vzhledem k ustanovení čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod založit důvod nepřípustnosti trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. (S touto okolností může souviset i dovolatelem namítaná skutečnost, že ani po odsouzení dovolatele nebyl R. S. trestně stíhán.)

Otázkou možnosti souběhu trestných činů podle § 329 odst. 1 a § 366 odst. 1 tr. zákoníku, popř. § 158 odst. 1 a § 166 odst. 1 tr. zákoníku se v souvislosti s dovoláním obviněného P. státní zástupce nezabýval, neboť tento dovolatel v tomto směru žádné námitky neuplatňuje.

Deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídají ani námitky obviněného P. směřující proti výroku o trestu. Námitky směřující proti druhu a výměře trestu lze uplatňovat toliko v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., o který však podatel dovolání neopřel. Navíc i tyto

námitky jsou formulovány jako námitky především skutkové, když podatel vytýká, že nebyly náležitě objasněny jeho majetkové poměry.

Rovněž námitky obviněného V. jsou námitkami převážně skutkovými, když podatel především odmítá tu část skutkových zjištění, podle kterých se na způsobu provedení výslechu R. S. dohodl s obviněným P. a podle nichž nepravdivé údaje o době a místě započetí jízdy uvedl nepravdivě proto, aby zkrátil dobu jízdy před dopravní nehodou. Skutkové námitky dovolatele navíc částečně směřují proti obsahu odůvodnění soudních rozhodnutí, což je nepřípustné již s ohledem na ustanovení § 265a odst. 4 tr. ř.

Pod deklarovaný dovolací důvod lze podřadit námitku, ve které podatel poukazuje na nesprávný odkaz na ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003. Lze připustit, že nebyl zcela výstižný soudem učiněný obecný odkaz na toto ustanovení, jehož některé části (např. zákaz přijímat v souvislosti s výkonem služby dary nebo jiné výhody) na jednání dovolatele nedoléhají. Dovolatel nicméně podle názoru státního zástupce porušil minimálně tu část citovaného ustanovení, která mu ukládá „zdržet se jednání, které může … ohrozit důvěru v nestranný výkon služby“ a tuto námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

S jistou dávkou tolerance lze pod deklarovaný dovolací důvod podřadit též námitky, týkající se absence společenské nebezpečnosti činu, ani tyto námitky však státní zástupce nepovažuje za důvodné. Námitka, podle které se podatele netýká zájem na ochraně před korupcí, je zcela bezpředmětná. Spáchání žádného trestného činu korupčního charakteru nebylo podateli přičítáno a trestný čin podle § 158 odst. 1 tr. zák. může policista nepochybně spáchat celou řadou jednání, která vždy nemusí mít korupční charakter. Objektem tohoto trestného činu není primárně ochrana před korupcí, ale zájem státu na řádném výkonu pravomoci veřejných činitelů, resp. podle terminologie nyní platné zákonné úpravy úředních osob. Jinak státní zástupce konstatoval, že již naplněním formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák. se proto uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikované pod č. 43/1996 Sb. rozh. tr.). Jednání policisty, který záměrně zkresluje obsah výpovědi osoby podezřelé z trestného činu, aby její trestní postih zmařil, nelze považovat za natolik bagatelní, aby jeho společenská nebezpečnost nedosahovala stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti nejlehčích v praxi se vyskytujících trestných činů zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák.

Námitky směřující proti výroku o trestu deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídají z důvodů, které již byly výše uvedeny ve vztahu k dovolacím námitkám obviněného P. Státní zástupce dodal, že námitky směřující toliko proti přílišné přísnosti trestu nelze uplatnit ani v rámci již zmíněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je jinak k nápravě vad výroku o trestu určen. Pro úplnost uvedl, že na rozdíl od podatele uložený trest za nepřiměřeně přísný nepovažuje, neboť při jeho ukládání soudy přihlédly k poněkud menší míře účasti obviněného V. na společném jednání obviněných.

Protože řízení předcházející rozhodnutí odvolacího soudu nebylo zatíženo vadou uvedenou v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., není dán ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., resp. ta jeho část, podle které bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) tr. ř.

Pokud se týká obviněného JUDr. B., pak deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídá ta část jeho obsáhlého dovolání, ve které vytýká existenci extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními nalézacího soudu a učiněnými právními závěry soudů. V obecné rovině sice může být existence tohoto rozporu důvodem k výjimečnému zásahu dovolacího soudu do skutkových zjištění, podatel se však těmito námitkami domáhá v podstatě pouze toho, aby provedené důkazy byly hodnoceny jiným, jemu vyhovujícím způsobem. Další námitky lze pod deklarovaný dovolací důvod podřadit, při posuzování jejich důvodnosti je však nutno důsledně vycházet ze skutkových zjištění vymezených v tzv. skutkových větách a v odůvodnění soudních rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ohledně návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku uvedl, že si snad lze představit poněkud přiléhavější vylíčení skutkových okolností v tzv. skutkové větě, nicméně z tzv. skutkové věty výroku o vině rozsudku nalézacího soudu a z odůvodnění obou napadených soudních rozhodnutí (srov. zejména str. 28 – 29 rozhodnutí nalézacího soudu) vyplývá, že obviněný P. prováděl manipulace se spisem výlučně v důsledku intervence obviněného JUDr. B. Státní zástupce dodal, že tento obviněný sám obviněného F. neznal, nepřišel s ním ani s obviněným M. nikdy do kontaktu a sám – nebýt intervence JUDr. B. – by neměl na věci žádný zájem. Nepochybně to tedy byl obviněný JUDr. B., kdo vzbudil v obviněném P. rozhodnutí spáchat trestný čin, což je podstatou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Státní zástupce dodal, že postačuje, aby návodce znal v hrubých rysech skutkové okolnosti trestného činu, ke kterému navádí, a nebylo tedy nutné, aby obviněný JUDr. B. měl detailní představu o konkrétních postupech, kterými bude obviněný P. mařit uplatnění trestního postihu vůči obviněnému F. Tuto část námitek tedy státní zástupce nepovažuje za důvodnou. Intervencí u obviněného P. směřující k tomu, aby obviněný F. unikl trestnímu postihu, obviněný JUDr. B. samozřejmě pomáhal obviněnému F. jako pachateli trestného činu, aby unikl trestnímu stíhání; ze samotného charakteru tohoto jednání přitom vyplývá, že šlo o jednání úmyslné. Námitky dovolatele, podle kterých skutková věta pod bodem 1) výroku o vině neobsahuje zjištění odpovídající znakům přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jsou proto nedůvodné. Jde spíše o to, že dovolatel s tam uvedenými skutkovými zjištěními nesouhlasí, resp. je ignoruje.

Pokud se týká přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, pak tohoto přečinu se dopustí ten, kdo žádá nebo přijme úplatek za to, že bude svým vlivem nebo prostřednictvím jiného působit na výkon pravomoci úřední osoby, nebo za to, že tak již učinil. Podle skutkových zjištění uvedených v tzv. skutkové větě obviněný JUDr. B. převzal úplatek nejméně 145.000 Kč za to, že působil na výkon pravomoci obviněného P. při provádění úkonů trestního řízení. Sám JUDr. B. přitom žádnou pravomoc úřední osoby ve věci nehody obviněného F. nevykonával. Stejně tak ze skutkové věty nevyplývá, že by nějakou část těchto peněz předal nebo přislíbil obviněnému P. Právní kvalifikace podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku tedy odpovídá skutkovým zjištěním, které jsou ve vztahu k obviněnému JUDr. B. v tzv. skutkové větě uvedena. Státní zástupce podotknul, že pokud by soudy vycházely z toho, že obviněný JUDr. B. působil jako prostředník při předání peněz obviněnému P., přicházela by v úvahu výrazně přísnější právní kvalifikace zločinu podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, popř. účastenství na tomto zločinu. Dovolateli je ovšem nutno přisvědčit v tom, že nepřiléhavá je právní kvalifikace skutku ve vztahu k obviněnému F. S ohledem na skutkové okolnosti výše uvedené mělo být použito právní kvalifikace nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku. Obviněný F. ovšem ve věci dovolání nepodal a z hlediska trestní odpovědnosti obviněného JUDr. B. je tato okolnost bez významu. Pro pachatele trestného činu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku neplatí žádná zásada akcesority ve vztahu k trestní odpovědnosti osoby, která „nepřímý úplatek“ poskytla.

Pokud se týká bodu 2) výroku o vině, pak k námitkám směřujícím proti právní kvalifikaci trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák. a současně též trestného

činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uvedl ve stručnosti následující:

Je nepochybné, že obviněný JUDr. B. jako ř. Odboru dopravních přestupků Magistrátu P. byl veřejným činitelem ve smyslu ustanovení § 89 odst. 9 tr. zák. a že disponoval určitou pravomocí. Těžiště dovolatelových námitek spočívá v tvrzení, že v rámci této pravomoci mu nepříslušelo projednávat konkrétní přestupky ani do přestupkového řízení jakkoli zasahovat. Podle skutkových zjištění uvedených v tzv. skutkové větě dovolatel z titulu své funkce zajistil, aby řízení proti R. S. v rozporu se skutkovými okolnostmi bylo ukončeno rozhodnutím, jímž byl S. uznán vinným toliko spácháním přestupku. Podle rozvedení tohoto zjištění v odůvodnění soudního rozhodnutí toto „zajištění“ spočívalo v působení na zpracovatelku spisu nebo na další osoby. Možnost takovéhoto „působení“ nepochybně vyplývala z postavení dovolatele jako ředitele odboru; spornou může být otázka, zda zásahem do konkrétního přestupkového řízení obviněný svoji pravomoc vykonával způsobem odporujícím zákonu [§ 158 odst. 1 písm. a) tr. zák.] nebo spíše svoji pravomoc překročil [§ 158 odst. 1 písm. b) tr. zák.]. Otázka, ve které z forem uvedených v ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) – c) tr. zák. byl trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele spáchán, ovšem nemá pro trestní odpovědnost dovolatele praktický význam, a to z důvodů, které již byly zmíněny v souvislosti s dovoláním obviněného P., neboť ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku a § 158 odst. 1 tr. zák. jsou formulovány do značné míry obdobně. Z hlediska právní kvalifikace přijímání úplatku podle § 160 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku pak podle názoru státního zástupce o přijetí slibu úplatku v souvislosti s pravomocí a odpovědností veřejného činitele půjde i tehdy, jestliže veřejný činitel přijme slib úplatku za to, že svoji pravomoc překročí. Státní zástupce dodal, že ze skutkové věty, jejíž obsah je pro právní kvalifikaci skutku a formulaci tzv. právní věty rozhodující, nevyplývá, že by obviněný JUDr. B. nějakou finanční částku skutečně převzal. Správně tudíž byla právní věta formulována tak, že si obviněný JUDr. B. úplatek „pouze“ dal slíbit.

Za nedůvodné považuje též námitky týkající se absence materiální podmínky uvedené v § 88 odst. 1 tr. zák. pro aplikaci kvalifikované skutkové podstaty podle § 163 odst. 3 písm. b) tr. zák. Je třeba vycházet z toho, že již stanovením určité okolnosti podmiňující použití kvalifikované skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla podstatně zvýšen. K okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby se proto nepřihlédne jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění této okolnosti nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici zvýšené trestní sazby, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu dané kvalifikované skutkové podstaty. V této konkrétní trestní věci státní zástupce neshledal žádné konkrétní okolnosti, pro které by stupeň společenské nebezpečnosti činu nedosahoval ani stupně nebezpečnosti nejlehčích korupčních jednání spáchaných veřejnými činiteli v souvislosti se správním řízením.

Pokud se týká právní kvalifikace trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., pak nepovažuje za důvodnou tu část námitek dovolatele, podle které skutková zjištění neodpovídají zákonným znakům tohoto trestného činu. Zde jde opět spíše o to, že dovolatel se skutkovými zjištěními o své ingerenci do přestupkového řízení nesouhlasí, resp. je ignoruje.

Za důvodnou je však nutno považovat námitku o nemožnosti jednočinného souběhu trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. Zde soudy obou stupňů zjevně nevzaly v úvahu závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci pod sp. zn. 4 Tdo 172/2010, podle kterých jednočinný souběh citovaných trestných činů je vyloučen, protože trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. je k trestnému činu nadržování podle § 166 tr. zák. ve vztahu speciality. Právní závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, na které v podrobnostech státní zástupce odkázal, lze podle jeho názoru v celém rozsahu vztáhnout i na trestní věc obviněného JUDr. B., neboť z argumentace citovaného judikatorního

rozhodnutí dovolatel patrně vychází, byť na ně ve svém dovolání výslovně neodkazuje.

Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce k jednotlivým dovoláním uvedl následující: Námitky obviněného V. z větší části neodpovídají deklarovaným dovolacím důvodům, z části jde o námitky zjevně nedůvodné. Pokud se týká obviněných P. a JUDr. B., lze za částečně důvodné považovat jejich námitky v tom směru, že soudy nebyla zcela přiléhavě stanovena forma, ve které se trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku, resp. § 158 odst. 1 tr. zák. dopustili. Jde však pouze o to, že u obviněného P. mělo být v bodě 1) výroku o vině použito právní kvalifikace podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a u obviněného JUDr. B. v bodě 2) výroku právní kvalifikace podle § 158 odst. 1 písm. b) tr. zák. [namísto soudem zvolených právních kvalifikací podle § 329 odst. 1 písm. c), resp. § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák.] Z důvodů již výše uvedených nemá tato drobná nuance právní kvalifikace pro obviněné žádný praktický význam.

Obviněný JUDr. B. dále důvodně namítl, že s ohledem na nemožnost jednočinného souběhu trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. neměl být skutek pod bodem 2) výroku o vině ve vztahu k jeho osobě jako trestný čin nadržování kvalifikován. Trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. byl ovšem činem nejmírněji trestným z trestných činů, kterými byl dovolatel pod bodem 2) výroku o vině uznán vinným. Trest odnětí svobody byl ukládán v sazbě nejpřísněji trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., a to v její dolní polovině, a následně na tento trest dopadlo ustanovení čl. IV odst. 1 písm. b) amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013. Podmínky pro uložení trestu peněžitého a trestu zákazu činnosti, kterých se amnestie nedotkla, by byly splněny i v případě, že by kvalifikace podle § 166 odst. 1 tr. zák. použito nebylo. Za této situace, ani toto dílčí pochybení v právní kvalifikaci skutku nemělo praktický dopad na postavení obviněného. S ohledem na existenci výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci pod sp. zn. 4 Tdo 172/2010 současně není problematika vztahu trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. právní otázkou, která by si vyžadovala dalšího judikatorního rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Vzhledem k výše uvedenému proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného V. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, protože jde o dovolání zjevně neopodstatněné. Dále navrhl, aby dovolání obviněných P. a JUDr. B. Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř., protože je zcela zřejmé, že projednání dovolání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněných a otázka, která má být z podnětu dovolání řešena, není po právní stránce zásadního významu. Současně navrhl, aby Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil rozhodnutí o všech dovoláních v neveřejném zasedání. S rozhodnutím věci v neveřejném zasedání souhlasil i pro případ jakéhokoli jiného nežli výše navrhovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Velký senát Nejvyššího soudu především považuje za nutné zdůraznit, že ve věci nejprve rozhodoval senát 5 Tdo Nejvyššího soudu (dále jen „senát 5 Tdo“), který rozhodl usnesením ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Tdo 515/2013, tak, že podle § 20 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, věc obviněných P. P., JUDr. Z. B. a J. V. postoupil velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát Nejvyššího soudu“) k rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že řešená právní otázka – námitka obviněného JUDr. Z. B. – o vyloučení jednočinného souběhu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák., byť je právní teorií jednočinný souběh trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák. připouštěn, má po právní stránce zásadní význam, zvláště když současně k projednávané problematice zjistil, že opačné stanovisko oproti senátu 5 Tdo, který dospěl k závěru, že jednočinný souběh uvedených trestných činů vyloučen není, zaujal senát 4 Tdo ve svém usnesení ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Tdo 172/2010. Podle jeho názoru nelze přehlédnout, že v konkrétním případě se z

jeho strany podle skutkových zjištění nalézacího soudu jedná o stejně motivované jednání směřující ke stejnému cíli a o stejný způsob jeho provedení, navíc trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. je ve vztahu k trestnému činu nadržování ve vztahu speciality, neboť zatímco trestného činu nadržování se může dopustit jakýkoli pachatel, skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele může naplnit pouze tzv. speciální pachatel, který má postavení veřejného činitele.

Senát 5 Tdo ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Tdo 515/2013, předcházejícím rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu, podle § 265c tr. ř. nejprve shledal, že dovolání obviněných P. P., JUDr. Z. B. a J. V. jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř., byla podána osobami oprávněnými v souladu s ustanovením § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Senát 5 Tdo dále dospěl k závěru, že dovolateli uplatněné námitky alespoň z části naplňují jimi uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Následně přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž byla dovolání podána, a to v rozsahu a z důvodů vymezených v dovoláních, jakož i řízení rozhodnutím předcházející. S těmito závěry senátu 5 Tdo se velký senát Nejvyššího soudu ztotožnil.

Obvinění P. P., JUDr. Z. B. a J. V. uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále viz usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69 ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve sv. 3 Sb. nál.

a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Uvedené závěry však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v přezkoumaném spisovém materiálu Nejvyšším soudem, nelze učinit, a to zejména ve vztahu k právnímu posouzení přípustnosti jednočinného souběhu trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák.

Obviněný J. V. uplatnil rovněž dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Dovolacím důvodem zde je rozhodnutí o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy spočívá ve třech různých okolnostech: řádný opravný prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, nebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., což je varianta, kterou uplatnil také shora jmenovaný obviněný. Tedy přezkoumával-li soud druhého stupně některé napadené rozhodnutí uvedené v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. na podkladě řádného opravného prostředku věcně a vzhledem k tomu, že neshledal takový řádný opravný prostředek důvodným, zamítl jej, a to u odvolání podle § 256 tr. ř., je možno dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnit jen v jeho druhé alternativě, tj. byl-li v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, dán důvod dovolání uvedený v písm. a) až k) § 265b odst. 1 tr. ř.

Velký senát Nejvyššího soudu se tak nejprve v souladu s usnesením senátu 5 Tdo ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Tdo 515/2013, zabýval právní otázkou – námitkou obviněného JUDr. Z. B., spočívající v tom, že ačkoli je právní teorií jednočinný souběh trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák. připouštěn, nelze přehlédnout, že v konkrétním případě se z jeho strany podle skutkových zjištění nalézacího soudu jedná o stejně motivované jednání směřující ke stejnému cíli a o stejný způsob jeho provedení, navíc trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. je ve vztahu k trestnému činu nadržování ve vztahu speciality, neboť zatímco trestného činu nadržování se může dopustit jakýkoli pachatel, skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele může naplnit pouze tzv. speciální pachatel, který má postavení veřejného činitele.

Senát 5 Tdo v rámci svého rozhodování o této věci pod sp. zn. 5 Tdo 515/2013 zjistil, že je zde oproti jeho názoru odlišný názor senátu 4 Tdo, který ve svém usnesení ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Tdo 172/2010, vyslovil závěr, že trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2009, od 1. 1. 2010 trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku) je k trestnému činu nadržování podle § 166 tr. zák. (ve znění účinném do 31. 12. 2009, od 1. 1. 2010 trestný čin nadržování podle § 366 tr. zákoníku) ve vztahu speciality. Pro oba trestné činy je pak typické to, že pachatel sleduje dosažení stejného cíle. Přitom trestného činu nadržování se může dopustit jakýkoli pachatel, zatímco skutkovou podstatu trestného činu

zneužívání pravomoci veřejného činitele (od 1. 1. 2010 trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby) může naplnit pouze tzv. speciální subjekt, který má postavení veřejného činitele (od 1. 1. 2010 postavení úřední osoby). Jednočinný souběh citovaných trestných činů je proto vyloučen.

Z odůvodnění citovaného judikátu se podává, že trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. je ve vztahu k trestnému činu nadržování podle § 166 tr. zák. ve vztahu speciality, a to proto, že zatímco trestného činu nadržování se může dopustit jakýkoli pachatel, skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele může naplnit pouze tzv. speciální pachatel (subjekt), který má postavení veřejného činitele (srov. výkladová pravidla k tomuto pojmu obsažená v ustanovení § 89 odst. 9 tr. zák.). Přitom se v případě projednávané věci pod sp. zn. 4 Tdo 172/2010 jednalo o stejně motivované jednání směřující ke stejnému cíli a stejný způsob provedení. Tyto závěry Nejvyšší soud učinil i přesto, že teoreticky je souběh obou trestných činů připouštěn, avšak dosud bez odkazu na konkrétní judikát v obdobné trestní věci.

Senát 5 Tdo poté, co se seznámil s usnesením senátu 4 Tdo ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Tdo 172/2010, dospěl k závěru, že je pravdou, že k naplnění skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku se vyžaduje, aby se činu dopustil pachatel – úřední osoba (§ 127 tr. zákoníku), který je vždy fyzickou osobou, jako speciální subjekt (§ 114 tr. zákoníku) – (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3147), přičemž i v jiných pramenech odborné literatury se uvádí, že subjektem trestného činu podle ustanovení § 329 tr. zákoníku může být jen úřední osoba (tzv. speciální subjekt), organizátorem, návodcem nebo pomocníkem k tomuto trestnému činu může být kdokoli (srov. Novotný, O., Vokoun, R., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné. Zvláštní část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 430). Obdobně tomu bylo i ohledně trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák., ovšem s tím, že zde se jednalo o veřejného činitele (§ 89 odst. 9 a § 90 tr. zák.). Současně je nutné ovšem přihlédnout k odborným teoretickým východiskům, podle nichž, dopustí-li se jednání uvedeného v odstavci 1 § 166 tr. zák. o trestném činu nadržování veřejný činitel (např. orgán činný v trestním řízení) v souvislosti s výkonem své pravomoci, přichází v úvahu jednočinný souběh s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. (srov. Šámal, P, Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 1019). Stejně tak, dopustí-li se jednání uvedeného v odstavci 1 § 366 tr. zákoníku o přečinu nadržování úřední osoba (např. orgán činný v trestním řízení) v souvislosti s výkonem své pravomoci, přichází v úvahu jednočinný souběh s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3359). Z uvedeného je zřejmé, že právní teorie i trestní praxe, jednočinný souběh trestných činů podle § 158 a § 166 tr. zák. a podle § 329 a 366 tr. zákoníku připouští jako možný, k čemuž se rovněž přiklání i senát 5 Tdo Nejvyššího soudu.

Z těchto důvodů senát 5 Tdo dospěl k právnímu závěru, že je třeba postavit najisto otázku, zda je možný jednočinný souběh trestných činů podle § 158 a § 166 tr. zák. nebo trestných činů podle § 329 a § 366 tr. zákoníku, když na jedné straně je nepochybné, že v případě ustanovení § 158 tr. zák. a § 329 tr. zákoníku jako subjekt přichází do úvahy pouze veřejný činitel podle § 89 odst. 9 tr. zák. nebo úřední osoba ve smyslu § 127 tr. zákoníku, tedy pachatel speciální (srov. § 90 tr. zák. a § 114 tr. zákoníku), zatímco pachatelem trestného činu podle § 166 tr. zák. a § 366 tr. zákoníku může být kdokoliv, a to i ve vztahu k těm trestným činům, jejichž pachatelem může být pouze tzv. konkrétní nebo speciální subjekt (srov. Kuchta, J. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 450 a 507, a dále Chmelík, J. a kol. Trestní právo hmotné. Zvláštní část s aplikačními příklady, Praha: Linde Praha, a. s., 2010, s. 282 a 310). Právě v této otázce senát 4 Tdo ve svém rozhodnutí ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 4 Tdo 172/2010, spatřoval rozhodující důvod pro vyloučení jednočinného souběhu uvedených trestných činů, a to zřejmě

vzhledem k právnímu názoru, že pokud je trestný čin s omezeným okruhem pachatelů odlišen od jiného trestného činu jen konkrétním či speciálním subjektem, je v poměru speciality ve vztahu k obecnému trestnému činu, jehož okruh pachatelů není takto omezen (srov. Novotný, O., Vanduchová, M., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 207). To platí ovšem jen v případě, že jde o poměr ustanovení určených k ochraně týchž zájmů, má-li být jedním z těchto ustanovení (speciálním) zvláště postihnut určitý druh útoků proti témuž individuálnímu objektu (např. speciální trestný čin vraždy novorozeného dítěte matkou podle § 142 tr. zákoníku ve vztahu k trestnému činu vraždy podle § 140 tr. zákoníku – poměr privilegované a základní skutkové podstaty). Tak tomu ovšem v daném případě není (viz níže), a proto podle názoru senátu 5 Tdo uvedený právní závěr neodpovídá dosavadní teorii a praxi, která v jiných případech (tedy tam, kde nejde o odlišení skutkových podstat jen speciálním či konkrétním subjektem) jednočinný souběh připouští. Proto uvedený právní názor, který vychází pouze z rozlišení speciálního a obecného subjektu předmětných trestných činů pro vyloučení jednočinného souběhu, aniž by současně porovnával individuální objekty skutkových podstat posuzovaných trestných činů, není v judikatuře, ale ani v nauce trestního práva, obecně zastáván, neboť pak by nebylo možno připustit jednočinný souběh např. ani u trestných činů podle § 158 a § 160 tr. zák. a podle § 329 a § 331 tr. zákoníku, když přijímání úplatku či přijetí úplatku se zásadně může dopustit kdokoli v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu (srov. č. 43/1987-III, Sb. rozh. tr.). Tento přístup k vyloučení jednočinného souběhu uvedených trestných činů, by však byl v rozporu nejen s uvedenou judikaturou, ale i přímo se zněním zákona [srov. § 160 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. b) tr. zák. a § 331 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku]. Obdobně je tomu také ohledně chápání jednočinného souběhu u trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku ve vztahu k některým trestným činům proti životu a zdraví a některým trestným činům proti majetku, kterých se zpravidla může také dopustit obecný subjekt (srov. Jelínek, J. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná a zvláštní část. 1. vydání. Praha: Leges, s. r. o., 2009, s. 761; Novotný, O., Vokoun, R., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné. Zvláštní část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 430).

Velký senát Nejvyššího soudu ve shodě s rozhodnutím senátu 5 Tdo je toho názoru, že základním smyslem institutu jednočinného souběhu trestných činů je vystihnout povahu a závažnost jednání pachatele (srov. č. 25/1964 Sb. rozh. tr.). Škodlivost činu pro společnost bude zpravidla nejlépe vystižena tím, že každý skutek bude zásadně posuzován podle všech zákonných ustanovení, jež na něj dopadají. Z tohoto pravidla však existují výjimky vyplývající z poměru jednotlivých skutkových podstat nebo z faktického průběhu trestné činnosti (zejména poměr speciality, subsidiarity a faktická konzumpce), a proto je jednočinný souběh vyloučen, ač skutek formálně vykazuje znaky dvou nebo více trestných činů. V tomto případě jde především o posouzení poměru speciality, v němž jsou ta ustanovení trestního zákona (§ 110 tr. zákoníku) určená k ochraně týchž zájmů, má-li být jedním z těchto ustanovení (speciálním) zvláště postihnut určitý druh útoků proti témuž individuálnímu objektu, aby tak byla vystižena zvláštní povaha a škodlivost takových útoků pro společnost. Jinými slovy v poměru speciality jsou ustanovení určená k ochraně týchž zájmů, má-li být speciálním ustanovením zvláště postihnut určitý druh útoků proti týmž individuálním zájmům, aby byla vystižena zvláštní povaha a závažnost takových útoků pro společnost. Speciální skutková podstata má konkretizovány znaky (např. a, b, c) oproti obecné skutkové podstatě, kde jsou tytéž znaky v obecnější poloze (např. A, B, C). Navíc jsou často do speciální skutkové podstaty přidávány další prvky, které sice rozšiřují obsah, ale zužují rozsah pojmu. V poměru speciality může být objekt trestného činu nebo některý znak objektivní stránky trestného činu, ale i jiné znaky skutkové podstaty trestného činu.

Podle názoru velkého senátu Nejvyššího soudu a senátu 5 Tdo při porovnání dikce předmětných ustanovení § 158 a § 166 tr. zák. a § 329 a § 366 tr. zákoníku je zcela zřejmé, že uvedená obecná definice vztahu speciality na tento případ nedopadá, neboť ustanovením § 158 tr. zák., resp. § 329 tr.

zákoníku jistě nemá být zvláště postihnut určitý druh útoků proti témuž individuálnímu objektu chráněnému ustanovením § 166 tr. zák., resp. § 366 tr. zákoníku. V daném případě jsou totiž objektem trestného činu podle § 158 tr. zák. (§ 329 tr. zákoníku) práva a povinnosti fyzických a právnických osob a zájem státu na řádném rozhodování o nich veřejnými činiteli (úředními osobami) v rámci jejich pravomoci a v souladu s právním řádem. Naproti tomu objektem trestného činu podle § 166 tr. zák. (§ 366 tr. zákoníku) je zájem na potlačování zločinnosti tím, že zákon stíhá toho, kdo svým protiprávním jednáním chce od pachatele trestného činu odvrátit trestněprávní důsledky jeho jednání (trestní stíhání, trest nebo ochranné opatření). Dikcí „aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu“ nutno rozumět mimo jiné především jednání směřující k tomu, aby trestní stíhání nebylo vůbec zahájeno (srov. 57/1965 Sb. rozh. tr.). Z toho podle názoru velkého senátu Nejvyššího soudu ve shodě se senátem 5 Tdo vyplývá, že uvedená ustanovení, jejichž poměr se zde zvažuje, nejsou určena k ochraně týchž zájmů, a zejména, že skutkovou podstatou trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. (přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku) nemá být podle záměru zákonodárce zvláště postihnut určitý druh útoků proti témuž individuálnímu objektu jako u skutkové podstaty trestného činu nadržování podle § 166 tr. zák. (§ 366 tr. zákoníku), tedy zájmu na potlačování zločinnosti, aby tak byla vystižena zvláštní povaha a škodlivost takových útoků pro společnost. Z těchto důvodů není ustanovení § 158 tr. zák. ustanovením speciálním k ustanovení § 166 tr. zák. a ustanovení § 329 tr. zákoníku není speciálním k ustanovení § 366 tr. zákoníku, a protože v tomto případě nepřichází v úvahu ani jiný důvod tzv. zdánlivého souběhu (subsidiarita nebo faktická konzumpce), není jejich jednočinný souběh vyloučen.

Následně se velký senát Nejvyššího soudu zabýval ostatními dovolacími námitkami obviněných, které uplatnili ve svých mimořádných opravných prostředích, a to s ohledem na odůvodnění rozsudků soudů nižších soudů a předložený spisový materiál.

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku k bodu 1) výroku o vině uvedl, že z obsahu vyšetřovacího spisu jednoznačně vyplývá, že obviněný P. od samého počátku, co mu byl tento spis přidělen, tedy od května 2009 věděl, že viníkem dopravní nehody je A. F., měl na něj i telefonní spojení a nebyl problém obviněného podle jména vylustrovat v Centrální evidenci obyvatel a bezodkladně po něm zahájit ve spolupráci s ostatními složkami policie intenzivní pátrání. V tomto případě by mu totiž neuniklo, že obviněný A. F. byl zadržen v září 2009 a ve zkráceném řízení odsouzen u Okresního soudu v Mělníku. Ostatně obviněný ve spise nekonal řádně ani poté, co se po kontaktu s policií v Hradci Králové, zcela najisto dozvěděl, že F. je skutečně pachatelem dopravní nehody, nežádá ani odposlech a záznam z telekomunikačního provozu z čísla, které mělo náležet obviněnému F. ani lokalizaci mobilního telefonu (srov. str. 29 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). K obhajobě obviněného P. P. je třeba uvést, že když mu byl spis přidělen, bylo již evidentní, že pachatelem dopravní nehody je nyní spoluobviněný A. F. Nemůže obstát jeho tvrzení, že se domníval, že by to mohl být B., navíc ke konci května 2009 měl obviněný k dispozici jím podané vysvětlení. Nebyl proto problém obviněného A. F. v té době již pomocí evidencí ztotožnit, ve spolupráci s kriminálkou pak po něm intenzivně pátrat. Obviněný kroky k vypátrání obviněného F. učinil až na přelomu září/října 2009, poté již nemohl předstírat, že neví, kdo je přesně pachatelem dopravní nehody, nicméně neučinil jakékoliv další kroky, až poté od ledna 2010, kdy byl předtím varován státním zástupcem JUDr. F. v závěru roku 2009, že se o věc zajímá Mgr. B. z Obvodního státního zastupitelství P., potažmo inspekce policie. Obsah telefonních odposlechů o tomto jeho postupu vypovídá naprosto jednoznačně. Obviněný si je vědom průtahů a prodlev ve věci, nakonec tyto otázky řeší se svědkem V., výmluvy v tom směru, že se o obviněného F. tehdy zajímal jiný policejní útvar a neměli ho tzv. vyplašit, nemohou obstát, rovněž tak výmluvy ve směru pracovního vytížení, nedoobsazenosti oddělení dopravních nehod z hlediska personálního i obtížná komunikace s dalšími složkami policie. Průtahy a záměrná nečinnost ve spise, aby obviněný nebyl pokud možno stíhán, vyplývá právě v kontextu s obsahem odposlechů. Jakmile se obviněný dozvěděl, že se o věc

zajímá inspekce policie, nezbývalo mu nakonec nic jiného než potřebné úkony, jako rekognici a následující úkony provést, aby od sebe odvrátil podezření. Pokud jde o otázku přijetí úplatku, je třeba poukázat na prostorový odposlech z kanceláře obviněného, kde formulace ohledně úplatku je zcela jednoznačná …doslova…, když dá takovýhle úplatek, je evidentní, že finanční částka předaná F. prostřednictvím M. musela jít právě za obviněným P., potažmo pak i za obviněným B. Pokud pak jde o zájem obviněného B. o uvedenou dopravní nehodu, je třeba uvést, že v přípravném řízení obviněný o tomto zájmu hovořil velmi matně, neurčitě, s časovým odstupem u hlavního líčení poté uvedl značné podrobnosti, o kterých se předtím nezmínil. To je velice nevěrohodné, navíc při analýze výpovědí obviněného B. i M. M. je zřejmé, že po výpovědích v přípravném řízení se obvinění domluvili tak, aby se jejich výpovědi shodovaly. V tomto směru je třeba poukázat také na to, že obviněný B. je bývalým kolegou obviněného P., znali se, stýkali se. Totéž se pak pochopitelně týká i ve vztahu ke svědku F. (srov. str. 29 – 30 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Byl to právě obviněný Z. B., na kterého se obviněný M. obrátil v tom smyslu, aby umožnil obviněnému F. uniknout trestnímu stíhání, B. kontaktoval jako bývalého kolegu obviněného P., právě k obviněnému B. směřovaly finanční prostředky, které M. předal obviněný F., ostatně obviněný F. to v prostorovém odposlechu z vazební věznice uvádí naprosto jednoznačně (srov. str. 30 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud pak jde o celkovou výši částky, která byla poskytnuta jako úplatek obviněným F. prostřednictvím M. M. obviněným B. a F. (správně zřejmě „P.“), vyšel soud z obsahu telefonních odposlechů i z prostorového odposlechu, který byl pořízen z vazební věznice, byť zde obviněný F. hovoří o částce 300.000 Kč, součtem částek tak, jak byly předávány a jak vyplývá z obsahu odposlechu, lze dojít k částce 145.000 Kč, přičemž obviněný F. výslovně uvádí částku, která byla původně požadována jako úplatek a která zaplacena celá nebyla, tedy 250.000 Kč (srov. str. 31 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

K bodu 2) výroku rozsudku nalézací soud uzavřel, že z obsahu telefonních odposlechů jednoznačně vyplývá, že obviněný Z. B. měl eminentní zájem na tom, aby obviněný P. P. spis dopravní nehody R. S. vyřídil s tím, že za kladné vyřízení stanovil 5 pro každého. V kontextu s celou věcí je zřejmé, že se jedná o částku 5.000 Kč, kterou každý z nich dostane. Z odposlechu hovoru mezi obviněným P. a J. V. je tak zřejmé, že obviněný mu jednoznačně určuje, jakým způsobem ho má vést k výpovědi, tedy tak, aby uvedl skutečnosti podstatné pro to, aby ve věci nebylo zahájeno trestní stíhání, kdy právě podstatný je údaj, kdy uvedeného dne před dopravní nehodou začal svojí jízdu a aby došlo ke změně v tom směru, co je uvedeno v úředním záznamu o podání vysvětlení, který sepsala svědkyně S. Obviněný J. V. evidentně rozuměl, jak z obsahu spisu vyplývá, o jakou věc se jedná, navíc sám svědek uvedl, že předem v zaměstnání o věci komunikovali. Obviněný J. V. věděl, co po něm obviněný P. požaduje a musel být srozuměn s tím, že pokud tímto způsobem úřední záznam o podání vysvětlení s uvedeným S. sepíše, umožní mu to, aby unikl trestnímu stíhání. Ostatně obviněný J. V. byl dlouholetým zkušeným policistou. Z originálu spisu, který pak byl obviněným P. postoupen Magistrátu hl. m. Prahy k projednání jakožto přestupku vyplývá, že tento spis neobsahoval onen úřední záznam, který sepsala svědkyně S. po telefonu ve večerních hodinách v den, kdy se nehoda stala, vzhledem k tomu, že spis měl přidělen právě obviněný P. ke zpracování, je evidentní, že to musel být právě on, kdo tento úřední záznam odstranil. Spisový materiál přitom obsahoval znalecký posudek, který ve věci opatřil již svědek D., z něhož je zřejmé, že hladina alkoholu v době počátku jízdy odůvodňovala zahájení trestního stíhání. V kontextu s odposlechy je zřejmé, že obviněný Z. B. musel na referentku spisu S. působit minimálně tak, aby závěry znaleckého posudku ignorovala, byť ta to popírá, jinak by spis musela vrátit zpět obviněnému P. Předání a přijetí úplatku je pak zřejmé z obsahu odposlechů (srov. str. 31 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). K obhajobě obviněného P. P., je třeba uvést, že tuto nelze přijmout, obviněný jako zkušený policista, který řadu let vyšetřoval podobné dopravní nehody, velice dobře věděl, že otázka počátku jízdy R. S. je pro otázku, zda věc půjde do trestního řízení nebo pouze skončí vyřízením jako přestupek, podstatná. Z toho důvodu pak odstranil onen úřední záznam ze spisu a nemohl to učinit nikdo jiný než právě on, neboť měl spis přidělený ke zpracování. Obhajoba v tom směru, že úřední záznam takto sepsaný nepovažoval za

důkaz, nemůže obstát a jeho tvrzení je zcela účelové, rovněž tak jeho tvrzení o obsahu komunikace s obviněným B. (srov. str. 31 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Argument obviněného B., že spisy byly přidělovány referentům automaticky, nemůže obstát v kontextu s odposlechy a zájmu o uvedenou věc, je zjevné, že musel působit, ať už na zpracovatelku spisu nebo na další osoby tak, aby věc byla vyřízena v rámci přestupkového řízení, při standardním postupu by svědkyně S., jak vyplývá z její výpovědi, musela zjevné rozpory, které ve spise byly, konzultovat minimálně se svým přímým nadřízeným, jak bylo zjištěno, to však neučinila. Lze těžko uvěřit tomu, že by tyto podstatné skutečnosti prostě jen přehlédla (srov. str. 32 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Nalézací soud tak uzavřel, že pokud jde o otázku právní kvalifikace jednání obviněných v bodě 1) výroku rozsudku, obviněný P. P. naplnil jak pro stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky skutkových podstat přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, neboť poté, co mu byl přidělen ke zpracování spis dopravní nehody, kterou způsobil obviněný F. dne 30. 3. 2009, vedený na Odboru vyšetřování Krajského ředitelství hl. m. Prahy pod č. j. KRPA-855/TČ-2009, dne 6. 5. 2009 ho kontaktoval spoluobviněný Z. B. a po vzájemné dohodě obviněný P. při vědomí toho, že obviněný F. slíbil poskytnout úplatek ve výši 250.000 Kč, jednal v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, řízení protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již původní spisový materiál obsahoval a takto postupoval až do ledna 2010, kdy začal ve věci intenzivně pracovat, neboť závěrem roku 2009 se dozvěděl od dozorujícího státního zástupce, že se o případ zajímá Inspekce Policie České republiky, tím jako příslušník Policie České republiky postupoval v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů a článků 2 odst. 1, 2 závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 21. 4. 2009 o plnění úkolu v trestním řízení. Soud přitom jednání obviněného nekvalifikoval rovněž podle odst. 2 písm. a) § 329 odst. 1 tr. zákoníku, neboť částka slíbená jako úplatek obviněným F., ani částka podle zjištění soudu, která byla fakticky předaná, nedosáhla výše značné škody. To se týká následně i obviněných B. a F. Obviněný P. o úplatku nepochybně věděl, vyplývá to z telefonních odposlechů, ale nebylo prokázáno, že by v této souvislosti fakticky úplatek přijal nebo si ho dal přímo slíbit. Soud přitom užil právní kvalifikaci podle trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2010, neboť skutek byl prokazatelně ukončen v lednu 2010, tedy za účinnosti tohoto zákona (srov. str. 32 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Obviněný Z. B. naplnil svým jednáním jak po objektivní, tak i subjektivní stránce veškeré formální znaky skutkových podstat návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečiny nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku tím, že poté, co ho zkontaktoval obviněný M. M. dne 31. 3. 2009, s nímž se dohodl v období od 31. 3. 2009 do 9. 4. 2009 na tom, že celá věc dopravní nehody obviněného F. bude vyřízena tak, aby obviněný F. unikl trestnímu postihu za předmětnou dopravní nehodu s těžkým zraněním chodkyně a následným ujetím z místa činu, a to za úplatek ve výši 250.000 Kč, přičemž poté, co byl předmětný spis týkající se dopravní nehody přidělen ke zpracování obviněnému P. P., toho kontaktoval a po vzájemné dohodě pak obviněný P. v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, řízení protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů, byť potřebné informace v tomto směru již spisový materiál obsahoval a takto postupoval až do ledna 2010, přičemž na základě dohody mezi obviněným B. a obviněným M., v přesně nezjištěné dny do 29. 6. 2009, předal obviněný F. obviněnému M. sám nebo prostřednictvím dosud nezjištěné osoby, vystupující pod jménem L., v několika částkách sumu nejméně 145.000 Kč a tuto částku v přesně nezjištěné době do 1. 7. 2009 předal jako úplatek za vyřízení věci právě obviněnému B. (srov. str. 32 – 33 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

K výroku pod bodem 2) rozsudku nalézací soud uzavřel, že obviněný P. P. naplnil svým jednáním jak po stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky skutkových podstat jednak trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestnými činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. tím, že jako policista, tedy veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák. v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu jednak v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu si dal slíbit úplatek a spáchal takový čin jako veřejný činitel, jednak pachateli trestného činu R. S. pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání (srov. str. 33 – 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Obviněný Z. B. naplnil svým jednáním jak po stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky skutkových podstat trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. spáchaný v jednočinném souběhu s trestnými činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., když obviněný jako veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., kterým nepochybně vedoucí Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy je, v úmyslu opatřit sobě a jinému, v daném případě R. S., neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu si dal slíbit úplatek a spáchal takový čin jako veřejný činitel a pomáhal pachateli trestného činu R. S. uniknout trestnímu stíhání (srov. str. 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Obviněný J. V. naplnil svým jednáním jak po stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem nadržování podle § 161 odst. 1 tr. zák. (správně § 166 odst. 1 tr. zák.), kdy jako veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., tedy jako policista České republiky, v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch tím, že uvedl nepravdivý údaj o počátku jízdy, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a jednak pachateli trestnému činu – R. S. – pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnému stíhání. Naplněn byl i materiální znak citovaných skutkových podstat, tedy nebezpečnost činu pro společnost, jehož konkrétní stupeň je pak výrazně zvyšován především tou skutečností, že všichni tři se dopustili tohoto jednání jakožto veřejní činitelé, obvinění P. a V. jako policisté, obviněný B. jakožto vedoucí správní úředník (srov. str. 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že je zcela nepochybné, že obviněný A. F. dopravní nehodu způsobil, čehož si byl subjektivně vědom, když ve stejný den kontaktoval svého známého, spoluobviněného M. M., s konkrétní nabídkou úplatku pro osobu, která mu umožní, aby se vyhnul trestnímu postihu. To, co se odvíjelo následovně, bylo velmi podrobně zjištěno jednak z trestního spisu, jehož obsahem obvodní soud provedl důkaz (spis KRPA-855/PČ2009) v kontextu s dalšími důkazy. Odvolací soud shodně jako nalézací soud odmítl argumentaci obviněného P., že v případě dopravní nehody, při níž byla sražena a těžce zraněna chodkyně M. D. se jednalo o věc výjimečnou, když při okamžitém nezjištění totožnosti řidiče nebyly prodlevy mezi jednotlivými úkony neodůvodnitelné. Odvolací soud zrekapituloval, že na místě nehody zůstala registrační značka vozidla, které obviněný řídil, majitel vozidla J. B. do úředního záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. ř. dne 25. 5. 2009 jednoznačně označil jeho identitu, přičemž výslovně uvedl, že již 31. 3. 2009 v nočních hodinách byl kontaktován policistou D., kterému sdělil totožnost řidiče vozidla. Nelze tedy přijmout tvrzení, že identita obviněného F. jako pachatele dopravní nehody byla neznámá, stejně tak jako činilo problémy tuto identitu zjistit i s poukazem na to, že číslo mobilního telefonu, které policisté získali, nebylo kontaktní. Nelze přijmout žádný z argumentů, které obviněný P. vznáší, zejména, když tvrdí, že se jednalo o záležitost složitou, v níž následně byli kontaktováni policistou, jehož totožnost nebyla zjištěna, který je žádal, aby obviněný F. „nebyl vyrušen“. Takovýto postup by nepřicházel v úvahu ani u policisty začátečníka, pokud jím nemá být zakryt zcela jiný úmysl, než věc řádně vyšetřovat. Odvolací soud připustil, že A. F. byl rozpracován policejními útvary, zejména v H. K., nicméně jednalo se o trestnou činnost zcela starého data, která o mnoho let události z 31. 3. 2009 předcházela, když navíc kontaktování „nezjištěným policistou“ jako argument lze paušálně

odmítnout. Jestliže obvodní soud vycházel striktně z obsahu spisu, přičemž na základě svazku, který měl k dispozici, je nutné dospět k závěrům, že od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dne 31. 3. 2009 do vydání usnesení podle § 160 odst. 1 tr. ř. uplynula doba prakticky 11 měsíců, neboť usnesení bylo vydáno 11. 2. 2010! Tyto skutečnosti samy o sobě by mohly být posuzovány jako kázeňské provinění za způsobené průtahy, kdyby ovšem neexistovala skupina důkazů dalších, zejména záznamy telefonických hovorů. Tyto záznamy společně s prostorovým odposlechem, který byl pořízen v cele, ve které byl umístěn A. F. ve vazbě v trestní věci pro Městský soud v Praze pod sp. zn. 56 T 3/2010, jednoznačně svědčí o angažovanosti P. P. právě prostřednictvím spoluobviněného B., včetně uvedení částky, kterou F. konkrétně „zaplatil“. Není proto důvod mít v souladu s podanými odvoláními obviněných P., B., M. a F. zato, že skutkový děj neproběhl tak, jak je ve výroku napadeného rozsudku popsán. Jediné, co lze obvodnímu soudu vytknout, je právní kvalifikace jednání obviněného A. F. jako organizátora přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, neboť organizátorství předpokládá zosnování nebo řízení trestného činu, kterého se pachatel dopustí a dokoná jej, případně se o něj alespoň pokusí. Pokud by bylo uvažováno o zosnovování trestného činu, bylo by třeba jednoznačného zjištění, že A. F. inicioval dohodu o spáchání trestného činu, případně vymyslel plán jeho spáchání a vyhledal osoby, které by se na něm podílely, případně by zajišťovaly jejich vzájemný styk nebo rozdělení úkolů, atd. To ovšem zjištěno nebylo a jednoznačně zjištěné je pouze to, že A. F. vyhledal M. M. a požádal jej o ovlivnění průběhu trestního řízení za úplatu. Jinými slovy, jeho jednání bylo návodem, který směřoval vůči jemu neznámým osobám, které disponují pravomocí veřejných činitelů, resp. úředních osob. Obviněný pouze věděl, že s takovými osobami se právě M. M. zná. V tomto směru tedy shledal odvolací soud důvod pro zásah do výroku o vině obviněného A. F. tak, jak je ve výroku rozsudku odvolacího soudu uvedeno. Důvod zásahu do výroku o vině ostatních obviněných shledán nebyl, právní kvalifikace odpovídá popisu skutku a odůvodněné je i použití dílem trestního zákona č. 140/1961 Sb., dílem trestního zákoníku účinného od 1. 1. 2010 (srov. str. 15 – 16 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Pokud jde o výrok o vině obviněných pod bodem 2) rozsudku, zcela správně opřel nalézací soud svá skutková zjištění o záznam hovorů mezi obviněnými P., V. a B. Je zcela mimo jakoukoli pochybnost, že obviněný P. požádal J. V., aby vyslechl R. S., neboť on sám nebude v zaměstnání, přičemž ho zcela přesně instruoval, co do záznamu o výpovědi má napsat. Zásadní a podstatný údaj se vztahuje k místu započetí jízdy, neboť tato okolnost měla významný vliv na stanovení množství alkoholu v krvi. Zcela zjevně byla nalezena možná záměna mezi skutečným místem, odkud R. S. vyjel, tedy z Ú. n. L., což potvrdil majitel firmy V. N., s Ú. v P., když tuto „záměnu“ výslovně obviněný P. kolegovi V. uvedl, čímž jej v podstatě vtáhl do skutkového děje. Odvolací soud se seznámil s přesným zněním telefonního hovoru ze dne 28. 5. 2009 a je zcela zjevné, že šlo o záměnu zcela cílenou, jejímž smyslem bylo stanovit co nejkratší časový úsek od okamžiku započetí jízdy do jejího přerušení v důsledku dopravní nehody. Nelze předpokládat, že by právě R. S., v jehož prospěch, ovšem za úplatu, k záměně došlo, tuto sám v rámci trestního řízení uvedl (a sám se vystavil reálnému nebezpečí trestního stíhání). Výše úplatku vyplývá ze zaznamenaného rozhovoru mezi obviněnými B. a P. Obvodní soud nepřijal obhajobu obviněného J. V., že nevěděl o plánované záměně místa započetí jízdy, neboť hovor je v podstatě jednoznačným určením, co má výpověď R. S. obsahovat. Tomu pak koresponduje i zápis o výpovědi, který právě obviněný V. se S. sepsal. Tento obviněný je sice v trestní věci v podstatě osobou okrajovou, nemůže však být změněn závěr obvodního soudu o jeho vině, neboť pořízené důkazy jsou natolik jednoznačné, že jiný výklad vůbec nepřipouští. Důkazy zcela vyvrací obhajobu obviněného V., že před výslechem se seznámil s obsahem spisu, neboť jako policistovi s praxí delší 32 let, což on sám zdůrazňuje, by spoluobviněným P. diktovaná výpověď musela apriori vzbudit minimálně nedůvěru k tomu, co se po něm požaduje, a takový úkon by musel odmítnout, což se však nestalo. Odvolací soud neshledal důvod k zásahu do výroku o vině obviněných, neboť i užitá právní kvalifikace u všech odpovídá aktuálnímu hmotněprávnímu předpisu (srov. str. 16 – 17 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Velký senát Nejvyššího soudu nad rámec závěrů učiněných soudy nižších stupňů k dovolacím námitkám obviněných uvádí následující.

Obviněný P. P. zpochybnil, že by svým jednáním naplnil subjektivní stránku trestného činu. Provedeným dokazováním však bylo zjištěno, že pokud se týká bodu 1) výroku rozsudku nalézacího soudu, obviněný P. P. poté, co mu byl dne 6. 5. 2009 přidělen spis týkající se předmětné dopravní nehody vedený pod č. j. KRPA-855/PČ-2009 v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, řízení protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů směřujících ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již původní spisový materiál obsahoval, a takto postupoval až do ledna 2010, kdy začal na věci intenzivně pracovat a dne 12. 2. 2010 provedl rekognici s obviněným F., neboť se v závěru roku 2009 dozvěděl od dozorujícího státního zástupce, že se o případ zajímá inspekce Policie České republiky. Obviněný P. P. tedy naplnil subjektivní stránku přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, uvedeným jednáním při vědomí toho, že obviněný F. slíbil poskytnout úplatek ve výši 250.000 Kč, přičemž jednal v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen. Skutečnost, že obviněný P. o úplatku nepochybně věděl, vyplývá z telefonních odposlechů (k tomu srov. zejména str. 26 a násl. odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud se týká bodu 2) výroku o vině rozsudku nalézacího soudu, obviněný P. jako k. Odboru vyšetřování dopravních nehod, Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství Policie České republiky P. na svém pracovišti a obviněný B. jako ř. Odboru dopravních přestupků Magistrátu P. na svém pracovišti vedli řízení ve věci dopravní nehody řízeného R. S., tak, aby R. S. unikl trestnímu postihu pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. tak, že obviněný P. prováděl manipulaci v jemu přiděleném spisovém materiálu č. j. KRPA-934/TČ-2009 tím způsobem, že úmyslně ze spisu č. j.: KRPA-3037/DN-2009-423-TČ postoupeného odborem služby dopravní policie Krajského ředitelství Policie České republiky hl. m. Prahy odstranil úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 21. 3. 2009 v 19:59 hod., obsahující výpověď podezřelého S., v níž bylo uvedeno, že jízdu před dopravní nehodou započal dne 21. 3. 2009 v 06:00 hod. v Ú., a to v úmyslu upravit dobu a místo započetí jízdy s cílem stanovení nižší hladiny alkoholu v krvi, přičemž se dále dohodl se svým kolegou obviněným V., aby dne 28. 5. 2009 vyslechl podezřelého R. S. a výpověď sepsal nepravdivě tak, že změní průběh jízdy podezřelého S. před dopravní nehodou. Obviněný V. jako k. Odboru vyšetřování dopravních nehod SKPV Krajského ředitelství Policie České republiky P. na základě této dohody úmyslně ve výpovědi R. S. dobu započetí jízdy stanovil bezprostředně před dopravní nehodou a místo započetí této jízdy upravil na Ú. – P., P. P., ač ve skutečnosti šlo o Ú. n. L. – P., čímž dobu jízdy zkrátil před dopravní nehodou minimálně o 40 min., obviněný P. následně při zpracování spisového materiálu úmyslně ignoroval část znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, ač tento posudek obsahoval jednoznačný závěr, že řidiči R. S. byla vypočtena v době započetí jízdy, tedy dne 21. 3. 2009 v 06:00 hodin hladina alkoholu v krvi v rozmezí 1,08 až 1,41 g/kg a bylo tedy namístě zahájení trestního stíhání řidiče pro podezření ze spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., a přes tuto skutečnost svým opatřením č. j.: KRPA-934-4/TČ-2009 ze dne 30. 6. 2009 odevzdal podle § 159a odst. 1 písm. a) tr. ř. věc k projednání přestupku Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy. I v tomto případě obviněný P. P. naplnil svým jednáním po subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestnými činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., když v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, dále v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu si dal slíbit úplatek a spáchal takový čin jako veřejný činitel, jednak pachateli trestného činu R. S. pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání. Rovněž i v tomto případě je úmyslné zavinění obviněného podporováno provedenými odposlechy, neboť z protokolu o obsahu záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného dne 28. 5. 2009 mezi volajícím P. P. a volaným J. V. vyplývá, že obviněný P.

P. má na osmou hodinu pozvaného „maníka, toho alkoholika“, jak se o tom již měli bavit, že mu řek, že „pil těsně u toho, předtím, někde u toho, ne u A., na tom Ú. Takže po obviněném V. chtěl, jestli by mu to neudělal nebo mu nezavolal, aby přišel jindy. Uvést, že „chlastal těsně předtím, že od toho Ú. zajel na tu S., během chvilky, anebo ho poslat pryč“ (srov. č. l. 35 – 36 spisu). K tomu Nejvyšší soud uvádí, že pokud mu dal na výběr, že ho může „poslat pryč“, nemůže na uvedené instrukci obviněného V. a spolupráci s ním na spáchané trestné činnosti ničeho změnit. Zvláště když z protokolu o obsahu záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného dne 30. 6. 2009 mezi volajícím Z. B. a volaným P. P. vyplývá, že obviněný B. informuje obviněného P. o tom, že pokud jde o toho „zahradníka“, nastavil to na „pět pro každýho“ (srov. č. l. 37 spisu).

Problematika tzv. opomenutých důkazů, kterou ve svém mimořádném opravném prostředku obviněný P. P. namítá, byla opakovaně řešena především v judikatuře Ústavního soudu, který v řadě svých nálezů (sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. III. ÚS 95/97, sp. zn. III. ÚS 173/02 – Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, nález č. 10; svazek 8, nález č. 76; svazek 28, nález č. 127 – a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Zásada volného hodnocení důkazů tudíž neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. února 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, uveřejněn pod č. 26 ve sv. 32 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, dále viz nález ze dne 30. června 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, uveřejněn pod č. 91 ve sv. 33 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, nález ze dne 18. listopadu 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, uveřejněn pod č. 172 ve sv. 35 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, usnesení ze dne 23. září 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, uveřejněno pod č. 22 ve sv. 38 Sb. nál. a usn. ÚS ČR, a další). Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozsudků soudů nižších stupňů, která byla shora citována, jsou i podle názoru velkého senátu Nejvyššího soudu dostatečná, přičemž nevznikají na základě náležitě zhodnocených důkazů pochybnosti o vině obviněného P. P., dospěl i velký senát Nejvyššího soudu k závěru, že v případě obviněným navrhovaných důkazů jsou tyto důkazy nadbytečné, neboť rozhodné skutečnosti již byly nepochybně prokázány v řízení před nalézacím soudem a obhajoba obviněného, k jejímuž ověření, resp. potvrzení jsou důkazy navrhovány, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) vyvrácena (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. února 2004 sp. zn. I. ÚS 733/01, uveřejněn pod č. 26, ve sv. 32 Sb. nál. a usn. ÚS ČR).

Obviněný P. P. namítal, že pro naplnění skutkové podstaty trestného činu pod ad l) výrokem rozsudku nalézacího soudu, tedy přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je podstatné, aby dovolatel nesplnil danou povinnost vyplývající z jeho pravomoci. Samo slovo „nesplnil“ při svém výkladu podle jeho názoru znamená, že by musel jednat tak, že by vůbec nepátral po obviněném F., kdy by pak nesplnil povinnost spočívající v tom, že je povinen pátrat po známém možném pachateli trestného činu. Nicméně ze skutkového popisu jednání obviněného P. je dáno, že jeho jednání spočívá v tom, že „úmyslně protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele“. Znakem skutkové podstaty není průběžné neplnění povinnosti, které je ojedinělým jevem, kdy nakonec pachatel svoji povinnost splní. Skutková podstata tohoto trestného činu by byla naplněna, pokud by obviněný P. neučinil žádné úkony směřující k pátrání po osobě obviněného F. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření uváděl, že jednání obviněného P. mělo být v bodě 1) výroku o vině kvalifikováno podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.

zákoníku.

Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci. Přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku spáchá úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. U pojmu „vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu“ jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané. Pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obchází. O „nesplnění povinnosti vyplývající z jeho pravomoci“ ve smyslu § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku naproti tomu jde, jestliže pachatel nesplní povinnost uloženou mu zákonem nebo jiným právním předpisem vydaným na základě zákona a případně konkretizovanou jeho pracovní nebo funkční náplní. Jednání pachatele má formu opomenutí. Povinnost nesplní i ten, kdo ji úmyslně opomene splnit, je si vědom možných následků své nečinnosti a je s nimi srozuměn. Obviněný P. P. podle skutkových zjištění protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již měl, se záměrem zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, a začal na věci pracovat až v okamžiku, kdy zjistil, že se o něj zajímá Inspekce Policie České republiky. Obviněný P. tedy jednal v přímém úmyslu [§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], neboť směřoval k tomu, že následkem jeho nečinnosti by nebyl obviněný F. postižen jako pachatel dopravní nehody. Velký senát Nejvyššího soudu s ohledem na konkrétní popis jednání obviněného má za to, že nalézací soud správně kvalifikoval jednání obviněného P. P. podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, neboť při takovém způsobu jednání šlo o nesplnění povinnosti vyplývající z jeho pravomoci úřední osoby. Tato forma jednání lépe vystihuje způsob a povahu jednání tohoto obviněného nežli vykonávání pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Dovolatel tím, že odkládal úkony, kterými by ztotožnil pachatele, tj. obviněného A. F., opakovaně neplnil své povinnosti, které mu vyplývaly z jeho pravomoci. Skutková podstata přečinu podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku nevyžaduje, aby šlo o takové nesplnění povinnosti, kterou již poté nelze nikdy splnit, ale postačí, že jde o nesplnění povinnosti v určitém okamžiku, kdy měla být konkrétní povinnost vyplývající z pravomoci úřední osoby splněna, byť později nakonec v důsledku hrozícího odhalení k určitému naplnění jeho povinností došlo. Ve zbytku je obhajoba obviněného P. P. týkající se nenaplnění znaku „nesplnění povinnosti vyplývající z jeho pravomoci“ vyvrácena závěry, které činí nalézací soud na stranách 29 – 30 odůvodnění svého rozsudku a které byly shora zevrubně konstatovány.

Obviněný P. P. dále namítal, že byl povolen odposlech nejen telefonů, ale i prostorový odposlech. Autentičnost hovorů je zachycena na audionahrávkách, kdy z těchto audionahrávek provedl policejní orgán Inspekce Policie České republiky pouze tzv. strukturovaný přepis odposlechu, do kterého vkládal i své postřehy, názory a domněnky. Nikdy není proveden celý přepis hovoru, tak aby bylo možno posoudit komplexně smysl rozhovorů konkrétních osob, jejich podstatu, cíl a záměr, ale jsou vybrány jen ty části hovorů tak, aby podpořily podezření.

Jestliže je odposlech a záznam telekomunikačního provozu uskutečňován pomocí automatického digitálního nahrávacího zařízení, tj. bez osobní ingerence konkrétní fyzické osoby, pak za „osobu, která záznam pořídila“ ve smyslu § 88 odst. 4 věta první tr. ř. je nutno považovat příslušný útvar Policie České republiky, který takový odposlech a záznam provádí. Za splnění dalších zákonných podmínek lze pak takto pořízený záznam telekomunikačního provozu použít jako důkaz (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 4 Tz 31/2004, publikovaný pod č. 695 Souboru tr. rozhodnutí Nejvyššího soudu). V trestní věci obviněných JUDr. B., P. a V. jsou údaje o místě, času a obsahu odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obsaženy v příslušných částech

trestního spisu. Údaje o způsobu provedení záznamu jsou uvedeny vždy v každém konkrétním protokolu o obsahu záznamu telekomunikačního provozu. Podstatnou náležitostí protokolu o záznamu telekomunikačního provozu je uvedení údajů o obsahu provedeného záznamu. Z dikce zákona však vyplývá, že podstatnou náležitostí předmětného protokolu není přepis jednotlivých hovorů na provedeném záznamu, ale že postačuje uvedení údajů o čase jednotlivých hovorů, číslech a osobách uživatelů účastnických stanic, tedy o osobách volajících a volaných (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 1. 2001, sp. zn. 4 To 3/01, publikované pod č. 56/2001 Sb. rozh. tr.). Kromě toho, zákonností použitých odposlechů se rovněž zabýval nalézací soud, který na stranách 18 – 19 odůvodnění svého rozsudku dovodil, že byly splněny veškeré podmínky uvedené v § 88 odst. 6 tr. ř. a odposlechy jsou v celém rozsahu použitelné, a proto z jejich obsahu, ale i přepisu oba nižší soudy důvodně vycházely, zvláště když s protokoly o záznamu telekomunikačního provozu nalézací soud řádně provedl důkaz a obvinění k nim neměly žádné dotazy a připomínky (č. l. 783 spisu), přičemž vzápětí nevznesli ani žádné návrhy na doplnění dokazování (č. l. 783 dole). Navíc i odvolací soud se s podstatnými částmi provedených záznamů odposlechů telekomunikačního provozu sám seznámil (srov. např. str. 17 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

V dalším obviněný P. namítal, že při skutkovém a právním posouzení jeho jednání pod bodem ad 2) výroku rozsudku soud zcela opomíjí výpověď R. S., kdy jim uvedené skutečnosti, jejichž věrohodnost nebyla soudy zpochybněna, jsou v příkrém rozporu se závěry soudu. Kromě toho na jedné straně je právní názor správního orgánu projednávajícího přestupek, dozorového státního zástupce a obviněného P., že se jedná o přestupek, na straně druhé je právní názor orgánů činných v trestním řízení prošetřujících jednání obviněného P., kteří jsou názoru, že se jedná v jednání svědka R. S. o trestný čin, nicméně doposud tyto orgány neučinily nic k tomu, aby jmenovaný neunikl spravedlivému potrestání, i když k tomu zákonné možnosti mají.

Nalézací soud na straně 14 odůvodnění svého rozsudku zachytil výpověď svědka R. S., který vypověděl, že pracoval jako řidič pro firmu pana N., byl v P. krátce, přišel z M., ulice v P. neznal. Dopravákům, kteří zajišťovali nehodu, na místě řekl, že vyjížděl z Ú., v K. na policii pak řekl, že vyjížděl z Ú. Nevzpomíná si, že by ho v den nehody ještě následně někdo z dopravních policistů kontaktoval. Policistu, který ho vyslýchal v K., neznal, nikoho v souvislosti vyřízením dopravní nehody neovlivňoval. V rámci správního řízení byl postižen peněžitou pokutou ve výši 13.000 Kč a proti rozhodnutí se odvolal a to na radu známého, neboť v rozhodnutí bylo něco špatně z právního hlediska. Rozhodnutí pak bylo Ministerstvem dopravy zrušeno. Přepis nalézacího soudu odpovídá obsahu protokolu z hlavního líčení v části týkající se výslechu svědka R. S. (č. l. 723 – 724 spisu). Jelikož svědek R. S. byl řidičem ve věci dopravní nehody vozidla tov. zn. Iveco Daily, ke které došlo dne 21. 3. 2009 v 06:50 hod. v P., na S. u., a jež se stala předmětem skutku vedeného pod bodem 2) výroku rozsudku nalézacího soudu, je zřejmé, že tento svědek neměl zájem vypovídat v neprospěch stíhaných pachatelů, tedy ani v neprospěch obviněného P. P. Jeho výpověď tedy není možné hodnotit jako věrohodnou, navíc z provedeného dokazování je zřejmé, že jeho výpověď by ani nebyla způsobilá zvrátit ostatní důkazy svědčící o vině obviněného P. P.

V neposlední řadě obviněný P. P. uvedl, že vedle podmíněného trestu odnětí svobody mu byl uložen také trest zákazu činnosti a peněžitý trest ve výši 300.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho roku, avšak podle dovolatele uložení tohoto trestu bylo v rozporu s § 37 a násl., ale i v rozporu s § 67 a násl., obojí tr. zákoníku.

Obviněný P. P. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Námitky směřující proti druhu a výměře trestu lze uplatňovat toliko v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., o který však podatel své dovolání neopřel. Navíc i tyto námitky jsou formulovány jako námitky především skutkové, když podatel vytýká, že nebyly náležitě objasněny jeho majetkové poměry. Velký senát Nejvyššího soudu se přesto zaměřil na peněžitý trest uložený dovolateli a neshledal žádné pochybení v postupu odvolacího soudu, který uložení tohoto trestu

odůvodnil tím, že hlavním motivem jmenovaného byla zištnost (srov. str. 18 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). V případě postupu podle § 53 odst. 1 tr. zák. je pro uložení peněžitého trestu rozhodující forma zavinění – musí jít o úmyslný trestný čin a zištný motiv činu, což v případě obviněného P. P., jak již bylo shora rozebráno, bylo prokázáno. Majetková povaha peněžitého trestu z něj činí vhodný prostředek k dosažení účelu trestu zejména v případech, kdy se pachatel dopustil trestného činu motivovaného snahou o neoprávněný majetkový prospěch. Z těchto důvodů peněžitý trest přichází v úvahu zejména při postihu obdobných trestných činů, o jaké se jedná i v tomto případě (srov. zejména trestný čin přijímání úplatku). Peněžitý trest nevykazuje znaky nepřiměřenosti ani vzhledem k povaze posuzované trestné činnosti, ale ani vzhledem k majetkovým poměrům obviněného.

Obviněný JUDr. Z. B. ve svém mimořádném opravném prostředku, pokud jde o návod k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, namítal, že popis skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu ani skutková zjištění nalézacího soudu, vyplývající z odůvodnění rozsudku, ani doplněná skutková zjištění rozvedená v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, neposkytují žádné zjištění v tom směru, že by úmyslně vzbudil v obviněném P. rozhodnutí spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, tedy že by ho vůbec k jakémukoli jednání naváděl. Slovní spojení „po vzájemné dohodě“ nevyjadřuje podle jeho názoru iniciativu z jeho strany ve vztahu k budoucímu jednání obviněného P. a neposkytuje žádné zjištění v tom směru, že tato údajná dohoda byla uzavřena z jeho popudu.

Velký senát Nejvyššího soudu k této námitce uvádí, že formy návodu zákon blíže nevymezuje, a proto mohou být jakékoli (např. může jít o rozkaz, přemlouvání, poučení či o jinou formu vyvolání rozhodnutí). Z hlediska trestní odpovědnosti tedy není rozhodující jakým způsobem je vzbuzeno rozhodnutí, které vede alespoň k pokusu trestného činu. V případě obviněného JUDr. Z. B. bylo provedeným dokazováním náležitě zjištěno, že obviněný P. P. manipuloval se spisem ve věci obviněného A. F. na základě instrukcí, které měl od obviněného JUDr. B. Byl to obviněný JUDr. B., který obviněného P. P. kontaktoval po dohodě s obviněným M. M. a vzbudil v obviněném P. rozhodnutí spáchat trestný čin tím, že bude manipulovat se spisem tak, aby znemožnil trestní postih obviněného F. Byť formulace ve skutkové větě výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu není zcela vystihující tento zjištěný skutkový stav, na druhé straně z ní dostatečně vyplývá, že rozhodující informace o záměru zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, dostal obviněný P. právě od obviněného B. a tím došlo u něj k vzbuzení rozhodnutí řízení protahovat a oddalovat provedení jednotlivých úkonů ke zjištění pachatele, byť potřebné informace v tomto směru již původní spisový materiál obsahoval. Není tedy žádných pochyb o tom, že obviněný JUDr. Z. B. vzbudil v obviněném P. P. rozhodnutí spáchat trestný čin, což je podstatou návodu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Obviněný P. P. sám obviněného F. neznal, nepřišel s ním ani s obviněným M. v této věci do kontaktu, a proto by sám – nebýt intervence JUDr. B. – nejednal tím způsobem, kterým na základě návodu obviněného JUDr. B. jednal. Přitom postačuje, aby návodce znal v hrubých rysech skutkové okolnosti trestného činu, ke kterému navádí, a nebylo tedy nutné, aby obviněný JUDr. B. měl detailní představu o konkrétních postupech, kterými bude obviněný P. mařit uplatnění trestního postihu vůči obviněnému F. Nepochybně to tedy byl obviněný JUDr. B., kdo vzbudil v obviněném P. rozhodnutí spáchat trestný čin, což je podstatou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Pokud pak obviněný JUDr. Z. B. vytrhává ze souvislosti část výroku o vině, a to slovní spojení „po vzájemné dohodě“, při pominutí ostatních důležitých okolností, na které shora poukázal velký senát Nejvyššího soudu a které vyplývají ze skutkové věty pod bodem 1) výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu a z navazujícího odůvodnění tohoto rozsudku, nelze takové námitce přiznat důvodnost.

K přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku [bod 1) výroku o vině rozsudku nalézacího

soudu] obviněný JUDr. Z. B. namítal, že popis skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu ani skutková zjištění soudu vyplývající z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, která převzal též odvolací soud, neposkytují žádné zjištění v tom směru, jakým konkrétním způsobem měl pomáhat obviněnému F., aby tento unikl trestnímu stíhání. Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu podle jeho názoru nevyplývá skutkové zjištění, že by znal obviněného F., ani že by v době, kdy zkontaktoval obviněného P. věděl, o co se ve věci dopravní nehody jedná, kdo měl být řidičem vozidla a tedy možným pachatelem trestného činu. Zcela pak absentuje popis konkrétního jeho jednání, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přečinu nadržování. Ze slovního spojení „poté, co byl spis předmětné dopravní nehody přidělen ke zpracování obž. P. tohoto kontaktoval a po vzájemné dohodě obž. P. v úmyslu zajistit“ nelze dovozovat jeho úmysl napomáhat tomu, aby obviněný F. unikl trestnímu stíhání. Skutečnost, že obviněného P. kontaktoval, nevypovídá nic o jeho úmyslu napomáhat obviněnému F., aby unikl trestnímu stíhání.

Velký senát Nejvyššího soudu k této námitce obviněného JUDr. Z. B. zdůrazňuje, že z výroku o vině pod bodem 1) rozsudku nalézacího soudu jednoznačně vyplývá, že jednání obviněného JUDr. Z. B. bylo motivováno snahou, aby obviněný F. unikl tr. postihu za dopravní nehodu s těžkým zraněním chodkyně a následném ujetí z místa činu, a to za úplatek ve výši 250 000 Kč, což vyplývá z dikce „obžalovaný F., po té co při řízení osobního automobilu zn. BMW X5 dne 30. 3. 2009 v podvečerních hodinách na křižovatce P. – A. v P. způsobil dopravní nehodu, při které na přechodu pro chodce srazil a těžce zranil chodkyni M. D. a z místa nehody ujel, v úmyslu za úplatu se vyhnout trestnímu postihu téhož dne v restauraci S. z. v P., D. M., K. požádal o součinnost při realizaci svého záměru obviněného M., který následně dne 31. 3. 2009 zkontaktoval obviněného B., jenž po dohodě s obviněným M. uskutečněné v období od 31. 3. do 9. 4. 2009, že celá věc bude vyřízena tak, aby obviněný F. unikl tr. postihu za dopravní nehodu s těžkým zraněním chodkyně a následném ujetí z místa činu, a to za úplatek ve výši 250 tis. Kč…“. Tyto závěry jsou blíže rozvedeny v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, na které velký senát Nejvyššího soudu v podrobnostech odkazuje.

Velký senát Nejvyššího soudu k tomu dále považuje za nutné uvést, že uvedená obhajoba obviněného JUDr. Z. B. v podstatě zopakovaná v dovolání je vyvracena zjištěními, která učinil již nalézací soud, a to zejména na základě telefonních odposlechů, pokud zejména uvedl, že obviněný A. F., který řešil otázku, jak se z nehody vyvinit, se schází s neztotožněnými osobami v restauraci Sluneční zahrada a kontaktuje obviněného M. M., který ho již dne 31. 3. 2009 informuje zcela jednoznačně o tom, že má kontakt na osobu, která obviněnému F. pomůže. Obviněný M. pak navštěvuje obviněného B. na Magistrátu P., jak uvádí v telefonním hovoru v „J.“ a na schůzce dne 9. 4. 2009 ho pak informuje o výsledku schůzky s obviněným B. a rovněž sděluje do telefonu, jakou částku za to musí zaplatit. Doslova se uvádí částka 250.000 Kč. O tom, že jeho věc bude vyřízena v jeho prospěch a zařídí to policisté, hovoří opakovaně, zmiňuje se o tom svědku B., tak i osobě P. Následně pak dochází ke schůzkám obviněného M. s obviněným B., obviněný F. shání potřebnou hotovost, přitom uvádí jednotlivé částky, které předává obviněnému M., který ho dokonce o zaplacení upomíná. Z odposlechů je dále zřejmé, že obviněný M. obviněného F. informuje, že věc byla přidělena obviněnému P. V době, kdy již spisový materiál byl přidělen k vyřízení obviněnému P. se v hovoru mluví o obviněném J. V. a dne 2. 7. 2009 je zachycen jediný hovor, kde komunikuje právě obviněný V. s obviněným B., kdy evidentně hovoří o dvou věcech, přičemž je zřejmé, že jedna z nich je právě věc dopravní nehody obviněného F. Naprosto jednoznačně pak vyznívá hodnocení prostorového odposlechu pořízeného až s časovým odstupem v době, kdy byl obviněný F. ve vazbě pro jinou trestní věc; zde ve vazbě se spoluvězni naprosto evidentně a jednoznačně uvádí, jakou částku prostřednictvím obviněného M. policistům za kladné vyřízení dopravní nehody a jeho vyvinění zaplatil a jasně uvádí, že jedna z osob, která ve věci byla zainteresovaná, je právě obviněný B., o kterém hovoří jako o Z. na M. (srov. str. 28 – 29 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Nalézací soud tedy zcela jasně popisuje, jakým konkrétním způsobem měl dovolatel pomáhat obviněnému F., aby tento unikl trestnímu stíhání, přičemž na základě uvedených skutečností nevznikají ani žádné

pochybnosti o jeho úmyslném zavinění.

K přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku obviněný JUDr. Z. B. uvedl, že z popisu skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu a z právní věty rozsudku vyplývá, že ze dvou možných alternativ skutkové podstaty tohoto přečinu vycházel soud z toho, že přijal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby. Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu podle jeho názoru vyplývá, že soud nemá jasno v tom, komu byla vlastně údajná částka ve výši 250.000,- Kč jako úplatek za vyřízení věci dopravní nehody určena, ani komu, resp. pro koho byla obviněným F. prostřednictvím obviněného M. údajně poskytnuta. Tomu pak nasvědčuje i nesprávná právní kvalifikace skutku ve vztahu k obviněnému P., neboť pokud soud dospěl ke skutkovému závěru, že finanční částka musela jít právě za obviněným P., neprojevilo se to v odpovídající právní kvalifikací skutku ve vztahu k jeho osobě. O přesvědčení nalézacího soudu, že částka poskytnutá jako údajný úplatek obviněným F. musela jít i za obviněným P., vypovídá i právní kvalifikace skutku ve vztahu k obviněnému F., neboť ve vztahu k němu nalézací soud učinil skutkové zjištění, že …pro jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě a skutek právně kvalifikoval jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, což je v rozporu s právní kvalifikací skutku ve vztahu k němu jako k dovolateli, neboť poskytnutí úplatku jeho osobě nemělo souvislost s obstaráváním věcí obecného zájmu jeho osobou, navíc nemohl být v tomto případě v postavení úřední osoby. Z odůvodnění rozsudku je tak patrno, že nalézací soud nebyl schopen přesvědčivě popsat a zdůvodnit, jaká byla dovolatelova úloha ve věci poskytnutí údajného úplatku za kladné vyřízení dopravní nehody, tj. zda měl úplatek přijmout pro sebe, nebo pro jinou osobu (v takovém případě by vystupoval pouze jako „prostředník“) a tyto nejasnosti se nalézací soud snažil zakryt neurčitými a nejednoznačnými formulacemi skutkové věty rozsudku.

Rovněž v této části obhajoby je v zásadě možné obviněného JUDr. B. odkázat na již učiněné závěry soudem prvního stupně, který uvedl, že obviněný JUDr. Z. B. naplnil svým jednáním jak po objektivní, tak i subjektivní stránce veškeré formální znaky skutkových podstat návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečiny nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku tím, že poté, co ho zkontaktoval obviněný M. M. dne 31. 3. 2009, s nímž se dohodl v období od 31. 3. 2009 do 9. 4. 2009 na tom, že celá věc dopravní nehody obviněného F. bude vyřízena tak, aby obviněný F. unikl trestnímu postihu za předmětnou dopravní nehodu s těžkým zraněním chodkyně a následným ujetí z místa činu, a to za úplatek ve výši 250.000 Kč, přičemž poté, co byl předmětný spis týkající se dopravní nehody přidělen ke zpracování obviněnému P. P., toho kontaktoval a po vzájemné dohodě pak obviněný P. v úmyslu zajistit, aby obviněný F. nebyl jako pachatel dopravní nehody postižen, řízení protahoval, oddaloval provedení jednotlivých úkonů, byť potřebné informace v tomto směru již spisový materiál obsahoval, a takto postupoval až do ledna 2010, přičemž na základě dohody mezi obviněným B. a obviněným M., v přesně nezjištěné dny do 29. 6. 2009, předal obviněný F. obviněnému M. sám nebo prostřednictvím dosud nezjištěné osoby, vystupující pod jménem L., v několika částkách sumu nejméně 145.000 Kč a tuto částku v přesně nezjištěné době do 1. 7. 2009 obviněný M. předal jako úplatek za vyřízení věci právě obviněnému B. (srov. str. 32 – 33 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Velký senát Nejvyššího soudu k tomu doplňuje, že těmto závěrům nalézacího soudu odpovídá protokol o obsahu záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného dne 30. 6. 2009, kde volajícím byl M. M. a volaným A. F., kdy předmětem sms zprávy byl tento text: Ahoj pane, tak nechal jsi tady jenom jednou 10.000,- + 135.000,-. Takže schází 105.000,- (srov. č. l. 364 spisu). Podle skutkových zjištění uvedených v tzv. skutkové větě výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu obviněný JUDr. B. převzal úplatek nejméně 145.000 Kč za to, že chtěl působit a také působil na výkon pravomoci obviněného P., jako policisty vyřizující předmětnou věc obviněného F., při provádění úkonů trestního řízení. Z provedeného dokazování vyplývá, že pokud jde o skutek pod bodem 1) sám obviněný JUDr. B. žádnou

pravomoc úřední osoby ve věci nehody obviněného F. nevykonával. Stejně tak z uvedené skutkové věty nevyplývá, že by nějakou část těchto peněz předal nebo přislíbil obviněnému P., byť se o tom nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku spíše jako o předpokladu také zmiňuje. Právní kvalifikace podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku tedy podle závěru velkého senátu Nejvyššího soudu odpovídá skutkovým zjištěním, které jsou ve vztahu k obviněnému JUDr. B. v tzv. skutkové větě výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu uvedena. Uvedeným skutkovým zjištěním neodpovídá tvrzení obviněného JUDr. B., že soudy vycházely z toho, že obviněný JUDr. B. působil jako prostředník při předání peněz obviněnému P., což vyplývá také z toho, že pak by musely použít výrazně přísnější právní kvalifikaci zločinu podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, popř. účastenství na tomto zločinu. Takovému právnímu posouzení by v současné době bránila zásada zákazu reformationis in peius. Dovolateli je ovšem nutno přisvědčit v tom, že nesprávná je právní kvalifikace skutku podle § 332 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve vztahu k obviněnému A. F. S ohledem na skutkové okolnosti výše uvedené mělo být také u něj použito právní kvalifikace nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku. Obviněný F. ovšem ve věci dovolání nepodal, podmínky postupu podle § 265k odst. 2 poslední věta tr. ř. o tzv. beneficiu cohaesionis s přiměřeným použitím § 261 tr. ř. u něj splněny nejsou (především zde není společný prospívající důvod) a z hlediska trestní odpovědnosti obviněného JUDr. B. je tato okolnost bez významu. Pro pachatele trestného činu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku neplatí žádná zásada akcesority ve vztahu k trestní odpovědnosti osoby, která „nepřímý úplatek“ poskytla a navíc by takový postup byl v neprospěch obviněného JUDr. Z. B.

Rovněž pokud jde o bod 2) výroku rozsudku kvalifikovaného jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. l písm. a) tr. zák., obviněný JUDr. Z. B. namítal, že ani soud nalézací, ani soud odvolací se nezabývaly skutečností, zda v případě, že měl spáchat trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele, takovou pravomocí, kterou měl zneužít, vůbec disponoval. Ani nalézací ani odvolací soud neodůvodnil, v jakém dovolatelově konkrétním jednání spatřuje výkon pravomoci veřejného činitele v rozporu se zákonem ani jaký konkrétní zákon nebo jinou právní normu měl porušit nebo obejít. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství k užité právní kvalifikaci potom namítal, že jednání obviněného B. v tomto bodu výroku rozsudku mělo být posouzeno spíše jako trestný čin podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Předně pokud se týká námitek dovolatele JUDr. Z. B., nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku popsal, že jednal jako veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., který stanoví, že veřejným činitelem je volený funkcionář nebo jiný odpovědný pracovník orgánu státní správy a samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu nebo příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru, soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu, pokud se podílí na plnění úkolů společnosti a státu a používá přitom pravomoci, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena, a kterým nepochybně vedoucí Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy je (srov. str. 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud se týká určení toho, jaký zákon nebo jakou normu měl dovolatel porušit, ze znění skutkové věty výroku rozsudku vyplývá, že obviněný B. jednal v rozporu s článkem 6 odst. 2 Organizačního řádu Magistrátu hl. m. Prahy, který byl vydán na základě § 68 odst. 2 písm. f) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a který je přílohou usnesení Rady hl. m. Prahy č. 0252 ze dne 1. 3. 2005, a článku II. Popisu pracovní činnosti ze dne 27. 2. 2007. Není proto ani tato námitka obviněného B. důvodná.

Pokud se týká shora uvedeného právního názoru státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. se dopustí veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b) tr. zák. se dopustí veřejný

činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch překročí svou pravomoc. U pojmu „vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu“ jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané. Pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu se zákonem. O překročení pravomoci jde, když pachatel vykonává činnost, která patří do pravomoci jiného veřejného činitele, popř. jiného orgánu, a to buď nadřízeného, nebo též podřízeného, nižšího, pokud veřejný činitel nemá právo vztáhnout vyřízení věci na sebe.

Z Popisu pracovní činnosti Z. B. datovaného 27. 2. 2007 se podává, že jmenovaný zajišťuje, řídí, organizuje, kontroluje a odpovídá za výkon státní správy v přenesené působnosti v oblasti přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a projednávání přestupků na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi a jiných správních deliktů podle zákona o provozu na pozemních komunikacích činností, přestupků podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, k jejichž spáchání dojde v souvislosti s porušením právních předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, podle zákona o hlavním městě Praze a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále pak rozhoduje o svěřených záležitostech, zakotvených v Organizačním řádu MHMP a dalších vnitřních normách MHMP, zabezpečuje spolupráci s ústředními orgány státní správy, Policií České republiky, Městskou policií hl. m. Prahy, s jednotlivými městskými a místními úřady HMP v rozsahu svěřených činností. Dále je povinen např. zabezpečovat dodržování právních a jiných předpisů, zejména vést podřízené zaměstnance k pracovní kázni (srov. č. l. 467 – 468 spisu). Podle čl. 6 Organizačního řádu Magistrátu hlavního města Prahy (č. l. 469 a násl. spisu) ředitel odboru magistrátu zajišťuje plnění úkolů v samostatné působnosti a přenesené působnosti (srov. č. l. 488 – 489 spisu). Podle Nařízení ředitele odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy č. 1/2009 (č. l. 885 a násl. spisu) ředitel odboru dopravních přestupků pověřuje, v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jako oprávněné úřední osoby k vyřizování věcí a k provádění úkonů ve správním řízení o přestupcích, správních deliktech, o řidičských průkazech a o řidičských oprávněních metodiky a referenty správního řízení zařazené v oddělení správního řízení odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy. Příslušnost konkrétní oprávněné úřední osoby ke konkrétní správní věci se zakládá zaevidováním konkrétní správní věci v programu SSL a zapsáním konkrétní úřední osoby v této věci jako vlastník spisu. Tištěný přehled oprávněných úředních osob zakládá do spisu oprávněná úřední osoba neprodleně po fyzickém převzetí přiděleného spisu a zanesení povinných dat z tohoto spisu do programu MP ORGA (srov. čl. 1). Schvalování návrhů vyřízení a v souvislosti s tím vyhotovovaných dokumentů přísluší vedoucímu oddělení. Vedoucí oddělení může zmocnit další zaměstnance oddělení, kteří se mohou na zajištění tohoto úkolu spolupodílet. Písemnosti typu rozhodnutí, korespondence s ministerstvem dopravy a ostatních ústředních orgánů státní správy, včetně korespondence mezi odbory MHMP nadále podléhají kompletnímu schvalovacímu (kontrolnímu) řízení vedoucího oddělení a jím zmocněných zaměstnanců. Vedoucí oddělení, popř. jím zmocnění zaměstnanci jsou nadále oprávněni provádět podle potřeb kontrolu a aprobaci i u těch dokumentů, které podle tohoto nařízení schvalovacímu řízení nepodléhají (§ 302 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce) – srov. čl. 3.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství konkrétně ve svém vyjádření uvedl, že podle skutkových zjištění uvedených v tzv. skutkové větě dovolatel z titulu své funkce zajistil, aby řízení proti R. S. v rozporu se skutkovými okolnostmi bylo ukončeno rozhodnutím, jímž byl S. uznán vinným toliko spácháním přestupku. Podle rozvedení tohoto zjištění v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu toto „zajištění“ spočívalo v působení na zpracovatelku spisu nebo na další osoby. Možnost takovéhoto „působení“ nepochybně vyplývala z postavení dovolatele jako ředitele odboru; spornou může být otázka, zda zásahem do konkrétního přestupkového řízení obviněný svoji pravomoc vykonával způsobem odporujícím zákonu [§ 158 odst. 1 písm. a) tr. zák.] nebo spíše svoji pravomoc překročil [§ 158 odst. 1 písm. b) tr. zák.]. Zákonné formy „vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu“ a „překročí svou pravomoc“ se prakticky překrývají. I sám státní zástupce uvádí, že je

sporné, kterou formou stíhaného trestného činu měl být dovolatel uznán vinným, přičemž v závěru svého vyjádření se přiklání k právní kvalifikaci podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. b) tr. zák. Velký senát Nejvyššího soudu je toho názoru, že ačkoliv obviněný JUDr. Z. B. neměl pravomoc zasahovat do přestupkového řízení ve věci R. S., z titulu své funkce ř. Odboru dopravních přestupků Magistrátu P. tak přesto činil. Dovolatel by svou pravomoc překročil tehdy, pokud by věc R. S. přidělil k rozhodnutí sám sobě nebo přímo vykonával konkrétní úkony při vyřizování přestupku. Obviněný JUDr. Z. B. však podle učiněných skutkových zjištění působil na zpracovatelku spisu nebo na další osoby. Přitom dovolatel disponoval pravomocí k tomu, aby mohl zpracovatele spisu úkolovat, neboť ve vztahu k zaměstnancům odboru měl pravomoc je řídit, organizovat jejich práci a také ji kontrolovat. Velký senát Nejvyššího soudu proto uzavírá, že obviněný Z. B. na sebe nevztáhl vyřízení věci R. S., ani nevykonával konkrétní úkony při vyřizování přestupku, čímž by překročil svou pravomoc, ale v rámci své pravomoci ř. Odboru dopravních přestupků magistrátu hl. m. P. dával pokyny zpracovatelce spisu, ovšem v rozporu s uvedenými zákony a předpisy vydanými na základě zákona a také v rozporu se svým postavením, tedy vykonával svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Nalézací soud na základě provedených důkazů měl možnost kvalifikovat jednání obviněného JUDr. B. podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) nebo b) tr. zák. Nalézací soud z těchto dvou překrývajících forem zvolil právní kvalifikaci podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák., což následně akceptoval i odvolací soud. Velký senát Nejvyššího soudu se s touto užitou právní kvalifikací rovněž ze shora uvedených důvodů ztotožňuje.

K trestnému činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. obviněný JUDr. Z. B. uvedl, že v jeho případě shledaly soudy obou stupňů za naplněnou tu alternativu skutkové podstaty trestného činu, že si dal úplatek slíbit, přičemž však skutková věta rozsudku nalézacího soudu neobsahuje natolik konkrétní skutková zjištění, aby bylo zřejmé, pro kterou ze dvou možných alternativ skutkové podstaty trestného činu přijímání úplatku se nalézací soud rozhodl, zda pro přijetí úplatku nebo pro slib úplatku – viz soudem zvolená formulace „za úplatek“. Dále tento obviněný namítal, že je nesprávné užití kvalifikované skutkové podstaty uvedené v odstavci 3 písm. b) § 160 tr. zák., neboť nalézací soud se omezil pouze na konstatování, že jako vedoucí Odboru dopravních přestupků nepochybně byl veřejným činitelem, aniž by zjišťoval, zda v souvislosti s jednáním, k němuž se úplatek vztahuje, měl odpovídající pravomoc.

Velkým senátem Nejvyššího soudu již bylo shora potvrzeno, že obviněný JUDr. Z. B. se stíhaného trestného jednání dopustil jako veřejný činitel. Velký senát Nejvyššího soudu proto odkazuje na tu část odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde se již se shodnou námitkou dovolatele vypořádal. Pokud se jedná o to, jakou alternativu trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák. měl dovolatel naplnit, z právní věty výroku o vině nalézacího soudu je zřejmé, že dovolateli je kladeno za vinu, že v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu si dal slíbit úplatek a takový čin spáchal jako veřejný činitel. Přijetí úplatku předpokládá, že se pachateli skutečně dostalo neoprávněné výhody. K přijetí úplatku může dojít i bez předchozí nabídky nebo slibu. Je nerozhodné, zda k přijetí úplatku dojde před obstaráváním věci obecného zájmu, v jeho průběhu nebo dodatečně po obstarání věci obecného zájmu, a to i bez předchozí úmluvy. Znak dá si slíbit úplatek je formou přípravy, která je povýšena na dokonaný trestný čin. Tento znak je naplněn, jestliže pachatel nabídku neodmítne a výslovně nebo konkludentně s ní souhlasí. Je nerozhodné, zda dojde ke splnění slibu. Z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu se potom podává, že „5 pro každého“ stanovil obviněný B., dále nalézací soud uvádí, že předání a přijetí úplatku je zřejmé z obsahu odposlechů (srov. str. 31 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Z protokolu o obsahu záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného dne 30. 6. 2009 mezi volajícím Z. B. a volaným P. P. vyplývá, že obviněný B. informuje obviněného P. o tom, že pokud jde o toho „zahradníka“, nastavil to na „pět pro každýho“ (srov. č. l. 37 spisu). Ačkoliv nemusí být jednoznačně zřejmé, zda dovolatel přijal nebo si dal úplatek slíbit, tato skutečnost nemůže ničeho změnit na jinak správné kvalifikaci jednání obviněného JUDr. Z. B. jako trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák., pokud se jedná o přijetí nebo

dání si slíbení úplatku, jestliže tohoto činu se současně dopustil jako veřejný činitel ve smyslu odstavce 3 písm. b) § 160 tr. zák.

S odkazem na svou předcházející argumentaci pak rovněž obviněný JUDr. Z. B. namítal, že nejsou splněny předpoklady pro jednočinný souběh trestných činů přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 tr. zák. s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák., a dále, že nebyla splněna materiální podmínka zakotvená v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. pro kvalifikaci kvalifikované skutkové podstaty u trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák.

Pokud se týká možnosti jednočinného souběhu trestných činů přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 tr. zák. a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák., velký senát Nejvyššího soudu odkazuje dovolatele na ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že jednočinný souběh těchto trestných činů je možný (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 1003). Za nedůvodné považuje velký senát Nejvyššího soudu taktéž námitky týkající se absence materiální podmínky § 88 odst. 1 tr. zák. pro aplikaci kvalifikované skutkové podstaty podle § 160 odst. 3 písm. b) tr. zák., neboť jak zdůraznil i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření, je třeba vycházet z toho, že již stanovením určité okolnosti podmiňující použití kvalifikované skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejím naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla podstatně zvýšen. K okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby se proto nepřihlédne jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění této okolnosti nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici zvýšené trestní sazby, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu dané kvalifikované skutkové podstaty (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikované pod č. 43/1996 Sb. rozh. tr.). V této konkrétní trestní věci tedy ani velký senát Nejvyššího soudu neshledal žádné konkrétní okolnosti, pro které by stupeň společenské nebezpečnosti činu nedosahoval ani stupně nebezpečnosti nejlehčích korupčních jednání spáchaných veřejnými činiteli v souvislosti se správním řízením, neboť šlo o slib úplatku obviněným jako veřejným činitelem v souvislosti s trestním řízení, přičemž toto jednání obviněného JUDr. Z. B. směřovalo k tomu, aby jiná osoba (R. S.) unikl trestnímu stíhání pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. a byl uznán vinným pouze ze spáchání přestupku, což jsou jistě okolnosti, které s přihlédnutím k výši slíbeného úplatku podstatnzvyšují stupeň nebezpečnosti činu pro společnost ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák.

K trestnému činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák. dovolatel JUDr. Z. B. uvedl, že kromě toho, že nebylo prokázáno, že by se do způsobu vyřízení věci na Odboru přestupků Magistrátu hlavního města Prahy jakýmkoli způsobem angažoval v úmyslu pomoci pachateli S. uniknout trestnímu stíhání, v popisu skutku ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu nebylo ani konkretizováno jakým jednáním měl zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu nadržování naplnit, a to přesto, že soud je povinen uvést způsob provedení činu, tedy skutkově jej popsat. Slovní vyjádření použité ve skutkové větě rozsudku nalézacího soudu… „následně zajistil“ případně … „vedl řízení“… nevyjadřuje konkrétní jednání směřující k úmyslné pomoci pachateli trestného činu S. a popis skutku ve skutkové větě rozsudku nenaplňuje ani subjektivní stránku tohoto trestného činu.

Trestného činu nadržování podle ustanovení § 166 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo pachateli trestného činu pomáhá v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu. Z dovolatelem napadeného znění skutkové věty výroku o vině rozsudku nalézacího soudu vyplývá, že obviněný JUDr. Z. B. spolu s dalšími obviněnými ovlivňovali řízení ve věci dopravní nehody vozidla tov. zn. Iveco Daily, řízeného R. S., ke které došlo dne 21. 3. 2009 v 06:50 hod. v P., na S. u., tak, aby R. S. unikl trestnímu postihu pro trestný čin ohrožení pod vlivem

návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., přičemž obviněný B. v návaznosti na předcházející jednání ostatních obviněných zajistil, aby bylo řízení ukončeno rozhodnutím sp. zn.: S-MHMP 564177/2009/Sta ze dne 21. 7. 2009, jímž byl R. S. uznán vinným toliko spácháním přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Velký senát Nejvyššího soudu tak má za to, že ze znění skutkové věty, byť není zcela výstižná, lze dovodit naplnění všech zákonných znaků trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., kterým byl obviněný JUDr. Z. B. uznán vinným.

Je tedy možno uzavřít, že z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu se podává, že tento obviněný v bodě 2) výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu naplnil svým jednáním jak po stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. spáchaného v jednočinném souběhu s trestnými činy přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. a nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., když obviněný jako veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., kterým nepochybně vedoucí Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy je, v úmyslu opatřit sobě a jinému, v daném případě R. S., neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu si dal slíbit úplatek, přičemž spáchal takový čin jako veřejný činitel, a dále pomáhal pachateli trestného činu R. S. uniknout trestnímu stíhání (srov. str. 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

V rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dále obviněný JUDr. Z. B. namítal, že skutková zjištění nalézacího soudu jsou v extrním rozporu s právními závěry nalézacího soudu, které byly posléze převzaty i soudem odvolacím. Skutková zjištění nalézacího soudu popsaná ve skutkové větě výroku o vině ve vztahu k dovolatelově osobě nemají oporu v provedených důkazech, a to dokonce ani v důkazech odposlechy, které tvoří těžiště odsuzující argumentace soudu ve vztahu k jeho osobě a fakticky jako důkaz jediný, jej mají z trestné činnosti usvědčovat. S obhajobou dovolatele ani s provedenými důkazy se soud přesvědčivě nevypořádal a úvaha soudu vztahující se k důkaznímu řízení není založena na racionální argumentaci. Dovolatel následně předestřel obsáhlé vlastní hodnocení ve věci provedených důkazů, a to zejména výpovědí svědků a telefonních odposlechů.

Jak již bylo v tomto rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu shora zdůrazněno, důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných norem hmotného práva, nikoli z hlediska procesních předpisů. S poukazem na uvedený dovolací důvod není tedy možné domáhat se přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. To znamená, že dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není tedy obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí

soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad bezprostřednosti a ústnosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.) – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2010, sp. zn. 4 Tdo 119/2010. Uvedené závěry platí tím spíše, jestliže je z odůvodnění rozsudků soudů nižších stupňů zřejmé, že se tyto dostatečně vypořádaly jak s výpověďmi slyšených svědků, tak i s pořízenými telefonními odposlechy. Oproti tvrzení dovolatele má tak velký senát Nejvyššího soudu za to, že oba nižší soudy se správně, logicky a přesvědčivě vypořádaly se všemi okolnostmi významnými pro jejich rozhodnutí. Zejména nalézací soud potom rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obviněného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Soudy byl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byl to zejména nalézací soud, který potom provedené důkazy hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu.

Obviněný J. V. ve svém dovolání argumentoval tím, že s obviněným P. byli dlouholetí kolegové, ne-li přátelé. Jejich, podle rozsudku již sama o sobě kriminální součinnost, ve skutečnosti spočívá v tom, že si jako spolupracovníci povídají o své práci. Z provedeného důkazu, policejního odposlechu, pak vyplývá zcela zřetelně, že obviněný P. žádá obviněného V., aby podezřelého S. buď vyslechl a v tom případě zjistil počátek jeho jízdy, nebo jej předvolal na jiný termín. Tedy podle jeho názoru to nebyla žádná vzájemná zločinná součinnost, ale prosba o běžnou kolegiální službu.

K této námitce obviněného J. V. považuje za nutné velký senát Nejvyššího soudu zdůraznit, že z protokolu o obsahu záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného dne 28. 5. 2009 mezi volajícím P. P. a volaným J. V. vyplývá, že obviněný P. P. má na osmou hodinu pozvaného „maníka, toho alkoholika“, jak se o tom již měli bavit, že by mu řekl, že „pil těsně u toho, předtím, někde u toho, ne u A., na tom Ú. Takže po obviněném V. chtěl, jestli by mu to neudělal nebo mu nezavolal, aby přišel jindy. Následně obviněný P. P. uvedl, že: „Buďto stopadesátosmičku, že chlastal těsně předtím, že od toho Ú. zajel na tu S., během chvilky, anebo ho poslat pryč …“ Obviněný J. V. na to reagoval „Jasně. A spis je kde, P.?“ (srov. č. l. 35 – 36 spisu sp. zn. IN-TC-192/2010). Z předestřeného přepisu rozhovoru mezi obviněnými P. P. a J. V. tak vyplývá, že když obviněný V. akceptoval prosbu obviněného P., věděl, že po něm chce, aby upravil výpověď R. S. tak, že uvede nepravdivý údaj o počátku jeho jízdy, čímž by mu pomohl uniknout trestnímu stíhání. Nemohlo se tak v žádném případě jednat o pouhou kolegiální či přátelskou službu. Ostatně, a to zdůraznil již nalézací soud, J. V. byl zkušeným policistou, a proto musel být srozuměn s tím, že stanovení počátku jízdy R. S. v této trestní věci má podstatný vliv na posouzení trestnosti jeho jednání (v podrobnostech srov. str. 32 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Podle obviněného J. V. oba soudy nesprávně posoudily projednávaný skutek, neboť aby pochybení dovolatele mohlo být posouzeno jako trestný čin (dokonce jako dva trestné činy v jednočinném souběhu) nebo jinak, muselo vykazovat převažující znaky některého z ustanovení § 3 odst. 1 – 4 tr. zák. Podle dovolatele jeho jednání postrádalo potřebné znaky trestných činů, podle nichž bylo soudy postiženo, neboť vykazovalo nanejvýš znaky kárného přestupku podle § 50 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb.

Zásada subsidiarity trestní represe jako jedna ze základních zásad trestního práva, vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní, poněvadž trestní právo a trestněprávní kvalifikaci určitého jednání jako trestného činu je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní prostředek. Z uznávaného principu právního státu, jímž je chápání trestní represe jako prostředku ultima ratio, vyplývá, že ochrana právních statků má být v prvé řadě uplatňována prostředky práva občanského, obchodního či správního, a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namístě uplatňovat trestní

odpovědnost. V tomto směru je třeba, aby byla soudy respektována relevantní judikatura Ústavního soudu, kde je možno např. poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 541/10 (svazek 57, nález č. 95/2010 Sb. nál. a usn. ÚS ČR), z něhož se podává, že „umožňuje-li trestní právo realizaci veřejného zájmu na stíhání trestné činnosti pomocí robustních a osobní integritu jednotlivce omezujících nástrojů, pak jejich použití musí respektovat ústavněprávní limity, v daném případě princip proporcionality (způsobilost, nezbytnost a adekvátnost užití trestněprávního prostředku ochrany). Ústavní soud k tomu např. v nálezu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 469/04, konstatoval: „Z ústavního hlediska žádný soud nemůže přehlížet zjevnou skutečnost, že nástroje, pomocí nichž se realizuje trestněprávní ochrana, omezují základní práva či svobody, a jen důsledné respektování principu ultima ratio (chápaného z ústavního hlediska) zaručuje, že takové omezení bude možno ještě považovat za proporcionální s účelem sledovaným trestním řízením (ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).“ Srov. svazek č. 37, nález č. 116/2005 Sb. nál. a usn. ÚS ČR. Obdobně již opakovaně judikoval i Nejvyšší soud (srov. např. rozhodnutí pod sp. zn. 7 Tz 230/2000, 5 Tdo 897/2005, 5 Tdo 563/2008, 5 Tdo 1454/2008, 5 Tdo 315/2010 atd.). V případě obviněného J. V. však bylo soudy nižších stupňů bezpečně prokázáno, že tento naplnil svým jednáním jak po stránce objektivní, tak i subjektivní veškeré formální znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zák., kdy jako veřejný činitel ve smyslu § 89 odst. 9 tr. zák., tedy jako policista České republiky, v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch tím, že uvedl nepravdivý údaj o počátku jízdy, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, a jednak pachateli trestného činu – R. S. – pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnému stíhání. Rovněž společenská nebezpečnost činu, jako materiální znak, byla naplněna, neboť obviněný svým jednáním zasáhl zájem na ochraně důvěryhodnosti úkonů orgánů veřejné moci a úředních osob, přičemž se podílel na tom, že věc obviněného R. S. nebyla projednána v trestním řízení, ale byla odevzdána k projednání Odboru dopravních přestupků Magistrátu hl. m. Prahy k projednání přestupku, přičemž stíhaného jednání se dopustil jako policista, tedy jako osoba, která má trestnou činnost potírat, nikoliv se jí dopouštět.

Obviněný J. V. konečně také namítal, že rozsudek ve svém výroku mu vytýká jednání v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Obsah tohoto ustanovení, ač je součástí rozsudečného výroku, však není v rozsudku nikde ani zmíněn a není nijak odůvodněno jeho vztažení na jednání obviněného V., přestože má odůvodnit jeho kriminalizaci.

Ačkoliv nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku oproti skutkové větě výroku rozsudku již nepoukazuje na porušení ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, obviněným J. V., nemá tato okolnost žádný vliv na posouzení jeho viny. Provedeným dokazováním totiž bylo prokázáno, že aby R. S. unikl trestnímu postihu pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., obviněný P. prováděl manipulaci v jemu přiděleném spisovém materiálu č. j. KRPA-934/TČ-2009 tím způsobem, že úmyslně ze spisu č. j.: KRPA-3037/DN-2009-423-TČ odstranil úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 21. 3. 2009 v 19:59 hod., obsahující výpověď podezřelého S., v níž bylo uvedeno, že jízdu před dopravní nehodou započal dne 21. 3. 2009 v 06:00 hod. v Ú., a to v úmyslu upravit dobu a místo započetí jízdy s cílem stanovení nižší hladiny alkoholu v krvi, přičemž se dále dohodl se svým kolegou obviněným V., aby dne 28. 5. 2009 vyslechl podezřelého R. S. a výpověď sepsal nepravdivě tak, že změní průběh jízdy podezřelého S. před dopravní nehodou a obviněný V. jako k. Odboru vyšetřování dopravních nehod SKPV Krajského ředitelství Policie České republiky P. na základě této dohody úmyslně ve výpovědi R. S. dobu započetí jízdy stanovil bezprostředně před dopravní nehodou a místo započetí této jízdy upravil na Ú. – P., P. P., ač ve skutečnosti šlo o Ú. n. L. – P., čímž dobu jízdy zkrátil před dopravní nehodou minimálně o 40 min., přičemž obviněný P. a obviněný V. takto jednali v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků

bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že příslušník je povinen zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody. Byť samozřejmě jde o ustanovení obecné, bylo nepochybně zejména v první části jednáním obviněného J. V. porušeno, neboť toto popsané jednání mohlo vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a bylo schopno ohrozit důvěru v nestranný výkon služby.

Námitky obviněného J. V. směřující proti výroku o trestu deklarovanému dovolacímu důvodu neodpovídají z důvodů, které již byly výše uvedeny ve vztahu k obdobným dovolacím námitkám obviněného P., neboť námitky směřující toliko proti přílišné přísnosti trestu nelze uplatnit ani v rámci již zmíněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je jinak k nápravě vad výroku o trestu určen. Námitka, podle které se obviněného V. netýká zájem na ochraně před korupcí, je také z tohoto hlediska zcela bezpředmětná. Spáchání žádného trestného činu korupčního charakteru nebylo podateli přičítáno a trestné činy podle § 158 odst. 1 tr. zák. a podle § 166 odst. 1 tr. zák. může policista nepochybně spáchat celou řadou jednání, která vždy nemusí mít korupční charakter. Objektem tohoto trestného činu není primárně ochrana před korupcí, ale zájem státu na řádném výkonu pravomoci veřejných činitelů, resp. podle terminologie nyní platné zákonné úpravy úředních osob. Již s ohledem na to je třeba takové jednání, jakého se dopustil obviněný J. V., postihnout adekvátním trestem, jakým je uložený samostatný trest zákazu činnosti. Pro úplnost považuje velký senát Nejvyššího soudu za nutné ještě uvést, že na rozdíl od obviněného J. V. tento uložený trest ani z hlediska jeho délky trvání v rozsahu tří let za nepřiměřeně přísný nepovažuje, neboť při jeho ukládání soudy obou nižších stupňů přihlédly i k poněkud menší míře účasti tohoto obviněného na společném jednání obviněných.

Ze všech těchto důvodů velký senát Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 61 To 370/2011, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 51 T 156/2010, nevykazuje takové vady, pro které by jej bylo nutno z některých důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení. Uvedené v zásadě správné závěry nalézacího soudu řádně a důkladně přezkoumal soud druhého stupně, jako soud odvolací, který po náležitém posouzení napadeného rozsudku i řízení mu předcházejícího v případě obviněných P. P. a JUDr. Z. B. při nezměněném výroku o vině znovu rozhodl o trestech, a v případě obviněného J. V. jeho odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal s relevantními námitkami obviněných uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v nich uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí vytýkanými vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněných P. P., JUDr. Z. B. a J. V. o dovolání zjevně neopodstatněná, a proto je velký senát Nejvyššího soudu podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Blanketní stížnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Výkon trestu (exkluzivně pro předplatitele)
- Zabezpečovací detence (exkluzivně pro předplatitele)
- Ublížení na zdraví
- Prohlášení viny
- Jednočinný souběh
- Náhrada škody
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Zajištění věci (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastupování zmocněncem (exkluzivně pro předplatitele)
- Slyšení ve vazebním řízení